

БЛАГОСЛОВІЯ

4 95

Християнський
журнал
для сімейного
читання

Якщо ти зміцниш своє серце
і свої руки до Нього простягнеш, -
якщо є беззаконня в руці твоїй,
то прожени ти його,
і кривда в наметах твоїх
нехай не пробуває, -
тож тоді ти підіймеш обличчя
невинне своє,
і будеш міцний,
і не будеш боятись!
Бо забудеш страждання, -
про них будеш згадувати,
немов про воду,
що пропливла...
Від півдня постане життя,
а темрява буде, як ранок,
і будеш ти певний,
бо маєш надію...
А очі безбожних минуться,
і згине притулок у них,
Їхня надія — то стогін душі!
Йов. 11:13-20

БЛАГОВІСНИК

Часопис Всеукраїнського
союзу церков християн
віри євангельської

ЖОВТЕНЬ - №4 - 1995
ГРУДЕНЬ

ВИДАВНИЧА РАДА:

Мельник М.А.
Папроцький Ф.Г.

ГОЛОВНИЙ РЕДАКТОР:

Віктор Котовський

Адреса редакції:
254123, м. Київ,
Вітряні Гори 6Б

(044) 434-56-44

Свідectво про
реєстрацію

серія КП №697 від 24
травня 1992 року.

Видається з 1992 (№13)

ЗМІСТ

ВОЛОДИМИР ПРИТ	
Хліб наш духовний	2
Молитва духом	5
ВІКТОР КОТОВСЬКИЙ	
Духовний вік християнина	10
ХАРТВІГ ХЕНКЕЛЬ	
Уздоровлення країни	16
АЛЬБЕРТ ХІББЕРТ	
Життя в душі	19
Щоб ми знали, що не забуті людьми	24
Сторінки поезії	28
УІЛАРД ХАРЛІ	
Що найголовніше для мужчини?	30
Жінка народжує дитину...	34
Дитячий куточок	36
Безробіття в Україні	39
ЕРНСТ МОДЕРЗОН	
Замовляння бородавок	41
ДУМИТРУ ДУДУМАН	
Крізь вогонь	43
Про що нам пишуть читачі?	48
Ісус Христос	54

При передрукуванні матеріалів
посилання на «Благовісник»
є обов'язкове.

Редакція застерігає
за собою право скорочувати
статті та правити мову.

Редакція не завжди
поділяє думку автора

ЖУРНАЛ ВИХОДИТЬ ЩОКВАРТАЛЬНО

ХЛІБ НАШ ДУХОВНИЙ

Рік тому відбулося відкриття нового приміщення друкарні

ВОЛОДИМИР ПРИТ

На сьогодні друкарня «Світанкова Зоря» — це солідне підприємство, де трудяться фахівці різного профілю.

У 1980 році на Україну з Канади завітав єпископ Церкви Божої в пророцтвах Іван Дорошук. Брат відвідав своє рідне село, де народилися його батьки, побував у Києві, зустрівся з керівництвом Союзу ХВЄП. Наше гаряче бажання відкрити на Україні хоча б невеличку християнську друкарню знайшло живий відгук у серці єпископа. Він обіцяв допомогти, поставивши необхідне виробниче

Потреба в духовній літературі завжди була гостра. За часів Радянського Союзу люди, ризикуючи свободою а то й самим життям, діставали Слово Істини, переправляючи його через кордон. Віруючі робили неодноразові спроби налагодити нелегальне друкування Біблій, та Євангелій на території СРСР, за що несли важкі покарання від атеїстичної влади.

Можливість випускати духовну літературу настала лише з падінням тоталітарного режиму. Почалася широка проповідь Царства Божого на нашій землі, бурхливо зростали церкви, створювалися місії та учбові заклади Церкви Христової. Все це потребувало величезної кількості найрізноманітніших друкованих видань, і ми почали думати над питанням створення власного поліграфічного виробництва.

обладнання.

Незабаром я вирушив до Канади, аби продовжити переговори й розпочати практичне виконання прийнятих домовленостей та рішень.

На кінець 1992 року ми вже мали необхідні устаткування. Заресстрували наше підприємство, давши йому світлу назву «Світанкова зоря». Це було перше офіційно дозволене християнське п'ятидесятиницьке видавництво на Україні.

Але минуло ще досить багато часу, до тої щасливої миті, коли перша книжка зійшла з друкарського преса. Ми не мали свого приміщення, довелося орендувати. Ще більш складною виявилася проблема кадрів. Бажаючих трудитися на ниві Божій у галузі друкарства не бракувало, але жоден не мав спеціальної освіти. Назустріч знову вийшла Церква Божа у пророцтвах. Із США приїхав брат Мак-Коел, який два місяці навчав наших братів працювати на друкарських пресах. Єпископ по Європі ЦБП брат Ван-

Девентер та пастор Клейтон Ендекот (Німеччина) організували курси підготовки операторів комп'ютерного набору. Троє наших працівників із цією метою відвідали Франкфурт-на-Майні.

Коли ми все це вже мали, постала найскладніша задача: знайти кошти для запуску виробництва — так званий стартовий капітал, що без нього ми не могли придбати ні паперу, ні фарб, ні хімікатів. Треба було також якось виплачувати людям зарплату доти, доки не почнуть надходити наші власні зароблені гроші в обмін на виготовлену продукцію. Спонсорувала нас місія «Братство без кордонів». Вони допомогли перевезти обладнання й підтримували коштами перші кілька місяців.

Не буду перераховувати всі наші численні труднощі, що з ними пов'язано започаткування кожного нового виробництва — було дуже нелегко, але Господь щедро благословляв нас і ми щиро раділи кожному новому крокові вперед.

Рівно рік тому, 30 вересня, відбулося урочисте відкриття нового приміщення друкарні. Це вже не орендований склад, це наше власне «помешкання». З Божою поміччю та при великому сприянні Церкви Божої у пророцтвах ми купили його і зробили капітальний ремонт.

На сьогодні друкарня «Світанкова зоря» — це солідне підприємство, де трудиться 35 осіб фахівців різного профілю. 6 днів на тиждень, у 2 зміни ми працюємо, друкуючи таку потрібну людям християнську літературу. Основні наші замовники: редакції часописів «Благовісник» та «Євангельський голос», редакція газети «Голос надії» (місія «Голос надії», м. Луцьк). Друкуємо велику кількість учбово-

методичної літератури, підручників для наших біблійних навчальних закладів: Київського біблійного інституту, Російсько-Українського біблійного інституту, що діє на теренах кількох незалежних держав колишнього СРСР, Бельгійського інтернаціонального інституту, інституту Ай-Сі-Ай із центром у Брюсселі та ін. Нашим постійним замовником є бюро «Жива надія», що її очолює всесвітньо відомий проповідник Слова Божого пастор Іван Зінчик. З нашої друкарні вийшли такі популярні книжки, як «Чудо Божє в Україні» Євгенія Поліщук, «Служіння ангелів», «Корейські чуда», «Чому дехто не отримує uzдоровлення» та багато інших.

Загальновідомо, що друкована продукція є досить вартісна. Видаючи духовну літературу, ми прагнемо зробити її якнайдешевшою для замовника, адже ті хто друкує і ті хто замовляє, роблять одну божу справу. Не завжди наші християнські замовники компенсують нам навіть прості виробничі затрати на папір, фарби та зарплату. Тому ми змушені певну кількість робочого часу виділяти на виконання так званих комерційних замовлень: виготовлення бланків, етикеток, рекламно-інформаційних листків та ін. Співпрацюємо з Обласним управлінням освіти, друкуємо для них підручники та книжки.

Сьогодні з упевненістю можемо сказати: Господь благословляє нас і наші справи йдуть досить непогано. Однак ми не вважаємо, що досягли вже всього. Не задовільняє нас, та й наших читачів також, якість продукції. Вона ще надто далека від європейського рівня, що до нього ми прагнемо. Звичайно, якість значною мірою залежить від професійної підготовки

працівників — цьому ми приділяємо значну увагу, але не тільки. Необхідне нове сучасне устаткування. Маємо замовлення від деяких європейських християнських місій, але вони вимагають більш високого рівня друку. Отож готуємося до установки нового друкарського преса, що на ньому зможемо виготовляти багатокольорові обгортки. Плануємо задіяти новий фотонабірний автомат, що здійснює автоматичну розкладку на чотири кольори, беручи дані безпосередньо з комп'ютера й передаючи на друкарський прес. Будуть і інші новинки.

Хочемо зробити нашу друкарню справжнім видавництвом, що не лише виконувало б замовлення, так би мовити, збоку, але й саме створювало високоякісні рукописи. Прагнемо до того, аби самим робити переклади найкращих зразків світової християнської класики, маючи свій контингент висококваліфікованих перекладачів та редакторів, самим робити високохудожнє оформлення, самим виготовляти комп'ютерні верстки і тому подібне. Для цього потрібні, перш за все, люди, кваліфіковані фахівці. Ми віримо — Господь нам їх дасть. Як дав тих, що нині плідно трудяться в цеху та на комп'ютерній дільниці.

Між ними, без перебільшення, немає таких, хто не вартий бути згаданим на сторінках журналу, але за браком місця назву лише декілька імен.

Неоціненною для нас є праця Костянтина Павловича Семенчука. Будучи лікарем за фахом і не полишаючи відповідальної роботи анестезіолога в обласній лікарні, де його високо цінують, він блискуче освоїв найновішу комп'ютерну техніку.

Це він консультує нас, коли треба придбати нового комп'ютера чи якісь удосконалюючий блок до нього, це він усуває поломки, слідує за безперебійною роботою всієї цієї найсучаснішої техніки.

Сергій Нестеров — бригадир комп'ютерної дільниці. Сам чудово володіючи персональною технікою, він координує надходження та розподіл замовлень серед операторів, без чого організована праця є неможливою, неможливою є й висока продуктивність праці. Всі працівники комп'ютерного відділу непогано володіють англійською мовою. Як висококваліфікованого робітника знають у друкарні Василя Кохана, він є бригадиром друкарського цеху, Ковтуновича Миколу, — робітника на друкарському пресі. Людмила Шапайко вдало об'єднує в одній особі головного бухгалтера, касира та заввідділом кадрів.

Ще одна відмінність нашого підприємства: всі ми люди віруючі, всі ми члени різних євангельських церков. У друкарському цеху трудяться троє регентів церковного хору та двоє дияконів.

Плідна виробнича діяльність наших робітників та службовців тісно переплітається з активною духовною. Праця наша — для Церкви Христової, для Царства Божого. Кожний із нас ніколи не забуває про це. І тому, коли я в часи матеріальної скрути кажу людям: «Вірте, вашу працю буде оплачено Богом», вони мене чудово розуміють.

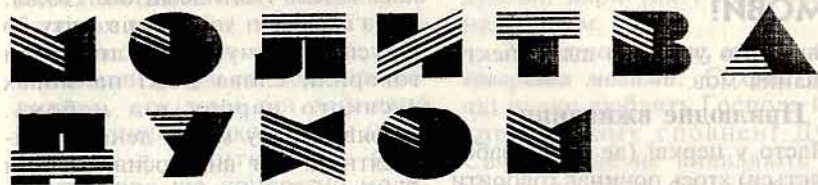
В.П.Прит.

Зав. відділом друку

Всеукраїнського союзу церков

ХВЕСП

**Коли ви молитесь духом
ваш дух отримує мож-
ливість вільного поєд-
нання з Богом, минаючи
фільтри розуму**

ожу засвідчити, що за всі роки свого ходіння перед Господом, я не знайшов нічого, що б так сприяло моему близькому спілкуванню з Богом, як молитва на інших мовах. Через роки я все більше розумію значення цієї чудової праці Духа Святого. Напевно, за шість останніх років не було такого дня, щоб я не молився мовами. Молюся мовами, відходячи на сон, молюся, коли встаю, молюся, перебуваючи у спокої відпочинку, коли гуляю, коли їду в машині. Я не молюся мовами напоказ, я це роблю на самоті. Помітив, що молитися мовою — то є ПОСТІЙНИЙ спосіб входження в найбільш близький контакт із Богом.

В 1 Кор.14 ап. Павло закликає молитися мовами, тобто «молитися духом», протиставляє цю молитву молитві розумом.

МОЛИТВА РОЗУМОМ

У звичайній молитві (Павло називає її молитвою розумом) беруть участь як розум людини, так і її воля. Ваш розум наповнює змістом молитву. Свої думки ви висловлюєте словами. У молитві розумом ваш голос висловлює ваші власні думки. Молитва розумом то є повноцінна, важлива справа. Молитва розумом не означає низьку духовність віруючого. Навіть коли ви молитесь розумом, Дух може керувати вашою свідомістю, даючи необхідні думки й слова.

МОЛИТВА ДУХОМ

Коли ви молитесь духом, зміст молитви надходить не від вашого розуму, а від вашого духу. Ваш голос стає рупором вашого духу. Ваш дух отримує можливість вільного поєднання з Отцем, минаючи фільтри розуму. Отже, молитва мовами, це молитва вашого духу, який з'єднався з Духом Божим і звертається до Бога на мові, що її ваш розум не може збагнути.

«А хто говорить незнайомою мовою — говорить не людям, а Богові, бо ніхто його не розуміє, тому що він духом говорить таємне» (1 Кор.14:2).

ДЛЯ ЧОГО ПОТРІБНІ МОВИ?

Звернімо увагу на два аспекти вживання мов.

1. Прилюдне вживання.

Часто у церкві (де це не забороняється) хтось починає говорити мовою, підвищивши голос. Прилюдне використання мов має дві мети.

а. Бог посилає Своє Слово церкві. У 1 Кор. 14 сказано, що коли Бог звертається до церкви на мові, то у зібранні мусять бути люди, що мають дар витлумачення (истолкування — рос.), тоді церква отримує настанову. Мова разом із «перекладом» відіграє таку саму роль, як і пророцтво. У 1 Кор. 14:18,19 ап. Павло наводить приклад із власного служіння: хоча він і багато говорить мовами, але цей дар апостол, як правило, не вживає прилюдно, а говорить Богові. Однак Павло відразу ж додає, що не повинно бути заборон на прилюдне (з підвищенням голосу) вживання мов (1 Кор. 14:39).

б. Бог дає знамення для невіруючих (1 Кор. 14 :20-22). В апостольські часи це стосувалося передовсім юдеїв (Іс. 28:11,12). Рання церква була переважно юдейською. Дар мов виявився як знамення для невіруючих представників народу вибраного, нагадуючи про суд Божий.

Юдеї були дуже гордим народом, особливо ж вони пишалися своєю мовою. Рабини вчили, що гебрійська мова — Божа мова. Вони вважали, що саме цією мовою говорили мешканці Едемського саду, з гордістю вказували на те, що в основній частині Старого Завіту Бог звертається до людей гебрійською мовою.

Тепер подивимось, що відбулося в день П'ятидесятниці. Юдеї, що з'їхалися з усіх кінців світу до Єрусалиму, чули, як апостоли говорили слова Божі на мовах «усякого народу під небом». Проявою дару мов у день Пятидесятниці Бог виголосив, що Він більше не має справи виключно з Ізраїлем, віднині Він відчинив двері спасіння і для поган (язычників — рос.).

Вважаю, що мови повинні нагадувати про це й нам. І нині вони є знаменням не для віруючих, але для невіруючих (1 Кор. 14:22), а для віруючих — ознакою хрещення Духом Святим (Дії 2:4).

2. Особисте вживання мов.

В особистому вживанні дар мов проявляється як молитовна мова того, хто говорить. Цей дар дається людині, аби зробити молитву більш плідною.

У 1 Кор. 14:18,19 ап. Павло наводить приклад із власного життя. Фактично він каже: я більше всіх вас говорю мовами, але я не роблю цього привселюдно. Привселюдно я віддаю перевагу такому говорінню, яке б напучувало інших. Зі слів Павла зрозуміло: дар мов, в основному, призначається для особистого вживання. При особистому вживанні цього дару той, хто говорить, звертається не до людей, а до Бога (1 Кор. 14:2). У 1 Кор. 14:15 молитва мовами названа молитвою духом.

Існує кілька причин, що визначають важливість молитви мовами.

а. Молитва мовами повчас (називаєт — рос.) ваш дух (1 Кор. 14:4, Іуд. 20) тісне спілкування з Богом неодмінно «зарядить» ваші «духовні батареї». Ваш дух зміцниться і ви наблизитесь до Бога.

б. Здатність молитися на мовах підсилює вашу молитву. У багатьох випадках, коли ви відчуваєте необхідність молитися, ваш стомлений розум не може зосередитись, оскільки він зайнятий чимось іншим. Інколи ж ви маєте потребу в молитві, хоча й не знаєте, про що конкретно молитися. Саме в таких ситуаціях вам допоможе молитва мовами. Вона дає можливість вашому духові висловлювати свої бажання перед Богом напряду, минаючи природне пізнання та обмежені розумові здібності.

в. Мови підтримують наше прославління. Ви отримуєте можливість прославління навіть тоді, коли ваш розум не здатен на це. Трапляється, що ваш дух, переповнений любов'ю, бажає донести що любов до Бога у прославлінні, але ви не знаходите потрібні слова.

Прославляти Бога — одне з призначень говоріння мовами.

Дар мов забезпечує усім необхідним для відбиття атак вашого духовного противника. У Еф. 6 ап. Павло, перераховуючи всі види духовного озброєння, що ними Бог нас наділяє, підкреслює важливість постійної молитви духом у ті моменти, коли ми ведемо духовні бої із силами зла (Еф. 6:18).

Необхідно відмітити, що мови, коли вони вживаються особисто, не потребують обов'язкового витлумачення, бо ви звертаєтесь не до людей, а до Бога.

ХТО НЕ ГОВОРИТЬ МОВАМИ!

1. Християни, не хрещені Духом Святим. Через необізнаність, хибну науку, або просто впертість багато християн так і не переживають повноцінного сповнення Духом Святим. Якщо ж вони не

наповнюються Духом Святим, духовні дари так і не стають їх надбанням.

2. Дехто не знає, що він може говорити мовами. Є християни, які палко люблять Господа й посправжньому сповнені Духом Святим, але не виявляють дару мов лише тому, що залишаються в невіданні стосовно того, що Біблія говорить про мови. Вони не знають, що можуть говорити мовами.

3. Християни, котрі надто покладаються на свої інтелектуальні здібності. Їх розумом володіє гордість. Вони відмовляються дати Духові контроль над своїми устами, не можуть уявити, що буде якась користь від того, що їх розум залишиться не при ділі. Вони не усвідомлюють, що Бог обирає немудре світу цього, аби посоромити мудре. Хочеться сказати таким християнам: **стерезіться!** Бог замкне ваш розум у глухому куті, аби піддати випробуванню ваше серце.

4. Багато християн не говорять мовами, тому що бояться їх. Ось деякі причини цієї боязні.

а. Боязнь обману. Декому з християн пришеплено думку, що мови, то від диявола. Вони кажуть: «Якщо я буду просити цього дару, то де гарантія, що замість мов від Бога я не отримаю чого-небудь від диявола, адже я не буду розуміти, що я говорю?»

Щоб захиститися від цієї хвороби, необхідно нагадати такій людині: якби небезпека втручання диявола у справу отримання дарів дійсно була така велика, то невже у Біблії Господь не попередив би нас про це? Бог ніде не говорить, що отримання дарів то є справа небезпечна. Навпаки, знаходимо у Слові Божому (Лук. 11:11-13)

зовсім протилежне. Господь запевняє нас, що коли ми будемо просити в Нього блага, Він не пошле нам щось погане або шкідливе.

б. Для багатьох християн мови, це щось невідоме й таємниче. Багато братів та сестер ніколи не чули, як говорять мовами. Через це такі віруючі приписують цьому дарові різні неправдоподібні речі. Дехто вважає, що людина, котра говорить мовами, входить у якийсь містичний транс, втрачає над собою контроль і говорить мовами у самих невідповідних випадках.

Така уява про мови — оманлива. Це явище не має нічого містичного. Людина під час говоріння завжди перебуває у нормальному, спокійному психічному стані, вона за власним бажанням у будь-яку мить може перервати потік іншої мови й заговорити своєю рідною (1 Кор. 14:32): «Духи пророчі покірні пророкам». Це твердження Євангелії цілковито підтверджується духовною практикою сьогодення. Говоріння мовами є настільки природне, що інколи в тих, хто шойно почав говорити, виникають сумніви: «А чи не придумав я все це сам?» Поступово Господь дає таким людям можливість переконатися: їх язиком володіє Дух Святий.

Доказом того, що мови, то дар від Бога, є плоди, що їх приносять говоріння мовами. Наслідки практикування цього дару поєдині надприродні. Вживаючи мови ви через деякий час почнете помічати у своєму житті значні зміни. Глибоке єднання з Господом, більшу чутливість до проводу (водительства) Духом Святим,

більше бажання прославляти Бога й служити Йому. Серце ваше все частіше буде наповнювати невимовна небесна радість.

в. Дехто боїться опинитися в незручному становищі, потрапити під осуд оточення. Багато християн, настроївши свої серця на тісне спілкування з Богом і отримання Його дарів, опиняються в стані відкинутих колишніми християнськими друзями. Це страх обгрунтований. Якщо ми твердо вирішили йти за Христом, то мусимо «підрахувати видатки».

ЯК ЗАГОВОРТИ МОВАМИ?

Якщо ви є сповнені Духом і бажаєте говорити мовами, вам треба зробити наступне.

Перший крок: ви повинні перевірити стан вашого серця. Чи дійсно ви хочете мати цей дар, а чи може, ви в глибині душі маєте страх та сумніви і думки ваші роздвоєні? Якщо це так, то вам потрібні сповідь та очищення, як від звичайного гріха.

Другий крок: молитва й очікування відповіді від Господа. Скажіть Господеві про ваше велике бажання мати від Нього дари. Просіть, щоб Він вивільнив для вас дар мов (добре, якщо за вас молитимуться ще й інші, особливо ті, хто має дар допомагати в такій справі). Молячись за що потребу, не припиняйте молитву навіть, якщо й не отримаєте відразу того, що просите. Будьте наполегливі. Якщо бажання ваше отримати дар дійсно велике, то ви матимете насагу не припиняти цієї молитовної праці.

Отримавши дар мов, пам'ятайте, що він не дасть вам ніякої

ОБРАЗ СТАРОЇ ЛЮДИНИ

Кожна людина має у своїй уяві якийсь образ власної персони. Це те, яким кожний із нас уявляє себе. У переважній більшості випадків цей уявний автопортрет мало схожий на дійсну людину. Як правило, він сильно прикрашений і майже позбавлений негативних рис, хороші якості значно перебільшені, деякі просто відсутні.

Одна людина уявляє себе як такого добряка, завжди готового віддати останню сорочку, щирого, співчутливого, здатного мирно уладнати будь-який конфлікт.

Інший бачить себе в образі надзвичайно практичної, пробивної, енергійної, розумної, у всьому справедливої ділової людини.

Третій малює собі як мудрий керівник, якого всі люблять і поважають, четверта бачить себе прекрасною господинею, яка всі сили віддає сім'ї, вмє створити в домашньому гніздечку неповторний затишок, рідкісну атмосферу миру та злагоди. І так далі.

Світським людям цей штучний образ внутрішнього «я» допомагає триматися в рамках потрібних обставин, дає рівновагу, впевненість у власних силах. Володар такого «автопортрета» весь час порівнює свої вчинки з цим прикрашеним двійником, весь час перевіряє, чи нема розбіжностей. Він постійно підправляє себе, вдосконалює, підганяючи, підстругуючи свій характер під цей, створений самим же собою ідеал.

Для світської людини наявність у свідомості такого двійника часом буває вельми корисна, віруючій же людині вона завдає велику шкоду.

У віруючої людини не повинно бути ніяких двійників, ніяких уявних автопортретів. Ісус сказав: «Якщо хто хоче йти за мною, хай зречеться самого себе...» (Мт. 16:24). Християнин повинен якомога менше думати про себе: чи добрий я, чи справедливий, чи розумний, чи діловитий, ми не повинні піклуватися про те, яке враження справляємо на оточення. Ми повинні відкинути ці уявні «автопортрети», бо то є прикрашений образ старої людини (ветхого чоловіка - рос.).

Звичайно, контроль над собою потрібен.

Слідкуймо за власними вчинками і звіряймо їх лише по Слову Божому. Лише так ми виконаємо вищезгадану заповідь Ісуса Христа. Чудовий приклад подібної поведінки дав нам ап. Павло. «Для мене найменше значить, як судите про мене ви або як судять інші люди, бо я і сам не суджу про себе. Суддя ж мені — Господь» (1 Кор. 4:3,4)

користі, якщо ви не будете вживати його. Моліться духом із будь-якої причини (Еф. 6:18). Шукайте Господа щодня і хай ваш дух виявляє щонайбільше

прагнення до Нього, постійне бажання прославляти Отця нашого Небесного. ■

СЛОВО БОЖЕ

«... і Слово Божє перебуває в вас...»

Слово, в тому значенні, в якому його вживає Іоан (1:1), в перекладі з грецької означає: 1. Думка, поняття. 2. Висловлення думки. «Споконвіку було Слово, і Слово було у Бога, і Слово було Бог» (Ін. 1:1). Отже, бачимо, що Слово існує у трьох іпостасях: 1. Сам Бог Безначальний, що має в Собі всю повноту. 2. Друковане Слово, в якому письмовими знаками Він закарбував Свою сутність і визначив Свої стосунки з людьми. 3. Ісус Христос, як матеріальне втілення Слова у всій його повноті.

Віктор Котовський

ДУХОВНИЙ ВІК ХРИСТИЯНИНА ПРОПОВІДЬ

Прийняття Слова Божого то є: 1. Розчинення у своїй істоті Істини, що дана нам через друковані рядки. «Але Слово почуте не принесло їм користі, бо не з'єдналося з вірою тих, що слухали» (Євр. 4:2).

2. Прийняття у свою істоту Ісуса Христа через Духа Святого. «Хто приймає Мене, той приймає Того, Хто послав Мене» (Мт. 10:40).

Чи є в істоті людини якесь певне місце, куди Бог кладе Слово Своє? Читаємо Євр. 10:16. «Укладу закони Мої в серця їхні і в їхніх думках напишу їх».

Отже, думки (в інших перекладах — розум) і серце.

Розглянемо спочатку таке поняття як серце, оскільки воно не має чітких окреслень і у Святому Письмі смисл його значною мірою залежить від контексту.

Відкриємо 2 книгу Мойсеєву «Вихід». Не будемо ще раз доводити опис блукань народу Божого в пустелі, його важкого шляху з єгипетського рабства в землю обітовану є образним зображення шляху кожного християнина із царства гріха в Царство Боже. Одною з найвизначніших подій в історії Ізраїлю було отримання закону. Це

Продовження. Початок у №1, 1995 р.

сталося під час пустельних блукань. Досліджуючи сам процес передачі Слова людям, ми бачимо, що робилося це в три етапи.

1. «Прийшли вони в Меру та води з Мери не могли пити, бо гірка була. І нарікали люди на Мойсея, говоривши: «Що нам пити?» А він заголосив до Господа, і вказав йому Господь дерево, вкинув він його у воду, і вода стала солодкою. Там дав Він їм закон і суд, там випробував їх» (Вих. 15:23-25). Так сталося перше знайомство народу зі Словом Божим. Очевидно, воно було усне й передавалося зазвичай від Бога Мойсеєм під час його зустрічей та бесід із людьми. Згадок про якусь письмову фіксацію Божих повелінь тут не знаходимо.

2. Зустріч народу з Богом біля гори Синай. Бог передає народові Свій закон вже в такому вигляді, у якому він дійшов до нас. «Повернувся Мойсей і переповів народові всі слова Господні і всі рішення. І послав юних синів Ізраїля, щоб учинили всепалення й пожертвували Господеві телят як мирні жертви. Потім узяв книгу завіту й прочитав на слух людям...» (Вих. 24:3-7).

Ми бачимо, що з'явилася «книга завіту», з якої Мойсей напевно читав людям неодноразово, в тому числі й на зібраннях. В цей же час сталася ще одна визначна подія: з'явився перший храм — так звана скинія зібрань. «Узяв Мойсей намет та й нап'яв його за табором, оддалік від нього; він назвав його наметом зібрання; кожен, хто шукав Господа, входив до намету, що був за табором.» Це була поява першого храму — ще примітивного, спрощеного, але то вже було місце, де зберігалось Слово Боже, де посередник між Богом і людьми Мойсей спілкувався з Саваофом, де проводилися богослужіння.

3. Слідуючим кроком було отримання Мойсеєм від Господа кам'яних скрижалей та детального плану нової скинії (Вих. 24:12).

Коротко нагадаємо читачам, як було влаштовано храм Божий. Власне скинію, тобто спеціальний намет, встановлювали на просторному дворіщі, відгородженому своєрідним парканом із щільної тканини, напнутої між стовпами. Намет складався із двох половин, розділених важкою завесою. Одна половина мала назву «святе», друга «святе святих». У дворі перед входом до скинії стояли жертвник та умивальник, у двір міг зайти будь-хто з мешканців табору, коли він мав потребу принести жертву Богові. У Святе могли входити лише священники та й то після певного обряду освячення. У Святе-святих входив тільки первосвященник один раз на рік. У Святому-святих стояв ковчег, у ньому лежали скрижалі завіту. Святе-святих було місцем постійного перебування Бога.

Цього разу Господь дав людям Слово, викарбуване на нетлінному матеріалі. Ним Самим власноручно. Було побудоване спеціальне приміщення й спеціальне сховище для зберігання Слова — КОВЧЕГ. Звідти Слово ніхто ніколи не діставав, воно зберігалось там, як символ майбутньої слави Сина Божого, як запорука вірності Бога своїм обітницям, і Бог день і ніч стояв над ним у хмаряному стовпі.

Який смисл мають усі ці образи для нас, християн?

От людина покаялась, вона є народжена згори, але вона ще духовне немовля. У цей період внутрішність її нагадує пустелю, де самотньо стоїть жертвник, складений із грубого необтесаного каміння. Людина ще не перероджена, ще продовжує жити своїм колишнім природним (душевним) життям, час від часу приносячи Богові жертви. Жертвник ще не є тим місцем, де Бог може перебувати постійно, жертвник не беруть із собою, коли вирушають у подорож, його залишають, а на новому місці зводять новий.

Перебування в «пустелі» супроводжується величезною працею Духа Святого у внутрішності людини. Що там відбувається? Як нова ступінь на сходах духовного зростання з'являється намет Мойсея. І це ще не справжній храм, він майже нічим не відрізняється від тих наметів, де жили люди зі своїми сім'ями, але це вже місце відокремлене від табору, богослужіння проводяться тут систематично і сюди може прийти кожний, щоб поспілкуватися з Богом. Характерним є й те, що скинія зібрання знаходилася за станом, тобто, людині, щоб зустрітися з Богом, треба було вийти за межі свого звичайного життя, полишити «стан». Щось подібне ми робимо щонеділі, відвідуючи наші молитовні будинки. Господь навідує наше ество лише час від часу та й то для цього необхідна присутність служителя. Більшою мірою там, у «Мойсеевому наметі» відкриваються нам глибини Слова Божого, там воно виявляє свою дію на нас.

Дух Святий все глибше й глибше входить у наше ество, Він все довше й довше затримується там. І от у внутрішності нашій з'являється зовсім нова споруда. Тепер у нашій істоті є місце, де постійно зберігається Слово, де постійно перебуває Він Сам.

Ап. Павло писав: «Ви є храм Бога живого» (2 Кор. 6:16). Отже наша внутрішність побудована за зразком першого храму, зведеного за кресленнями, що їх зробив Сам Бог. Двір, Святе, Святе-святих. У 1 Сол. 5:23 той же Павло ясно розрізняє три складові частини людської істоти: дух, душа і тіло. Таким чином маємо аналогію: тіло - двір, душа — Святе, дух — Святе-святих.

Чи має людина таку будову від самого свого народження? Спираючись на наші попередні міркування, можемо сказати: ні. Звичайно, всі складові в ній присутні: і дух, і душа, і тіло, але вони не мають чітких окреслень, не мають яскраво вираженої підпорядкованості. Вони немов би злиті, зрошені і сильно змішані в окремих своїх елементах. Навіть внутрішність людини, що вже пізнала Бога, але не пройшла ще належного освячення, нагадує пустелю, де стоїть самотній жертвник, як символ духу людського, що даний Богом і знає Його.

В процесі освячення внутрішність людини зазнає повної перебудови. Її здійснює Дух Святий через Слово, яке спочатку потрапляє в розум людини і звідти діє на всю внутрішність. «Слово Боже живе й діюче, гостріше всякого меча двосічного: воно проникає аж до розділення душі і духу, суглобів та мозку...» (Євр. 4:12) Наслідком такого розділення є побудова «скинії», де Бог має Святе-святих — місце Свяго постійного помешкання. «Вслюся в них і буду ходити в

них, і буду їхнім Богом, а вони будуть Моїм народом (2 Кор. 6:16). Вселитися не означає інколи навідувати або приходити в певні дні, як ми, скажімо, ходимо на роботу, або до молитовного дому. Вселитися — означає мати там постійне місце проживання. Господь вселяється в нашу істоту лише тоді, коли там є для Нього і Цим же утворене «житло».

Як відомо, у Святому-святих стояв ковчег і в ньому зберігалися скрижалі — Слово Його, викарбуване на нетлінному матеріалі. Ковчег є символом нашого спасіння, прообразом Ісуса Христа. Отже, Слово, як вищий прояв матеріального втілення Божого ества в дії, і Слово друкване, яке знову ж таки, є проявом Його сутності у Його взаємостосунках із людьми, знаходяться в одному місці — в освяченому душі людини. Таким чином, освячений дух людини є основою того, що Слово Боже називає СЕРЦЕМ. Основою ж душі є РОЗУМ. Душа духовно зрілої людини повністю підпорядкована духові. Перебудована згідно з Божим планом душа, то переважною мірою оновлений розум. У цьому світлі зрозумілим стає заклик Ап. Павла (Еф. 4:23), щоб ми «обновилися духом розуму».

У Святому стояв золотий стіл, де лежало дванадцять хлібів, котрі називалися показними або священними хлібами. Ці хліби є символом хліба духовного, що без цього християнин не може обійтися жодного дня, тобто без Слова Божого, яке є поживою перш за все для нашого розуму, отже й душі, а потім і для тіла. «Не хлібом єдиним буде жити людина, а кожним словом, яке виходить з уст Божих» (Мт. 4:4).

У Святому ще стояв світильник. Він теж символізує Слово Боже, яке освітлює наше життя. «Для моєї ноги Твоє слово — світильник, то світло для стежки моєї» (Пс. 119:105).

Хочу звернути вашу увагу також на те, з чого були побудовані жертвник та скинія. Жертвник складали з «дикого» каміння, що його не торкався інструмент. У скинії ж немає жодного предмета, над яким би не потрудилася людська рука. Над ним працювали найталановитіші ткалі та вишивальниці, в нього вкладали всі свої творчі здібності деревообробники, златоковалі, ювеліри. Народ вклав у це будівництво всю свою працелюбність і весь талант.

ВИСНОВОК

Слово Боже потрапляє в істоту людську через розум, спочатку як Слово «почуте» (Віра від слухання) Рим. 10:17). Потім як «прочитане». В серці людини воно не може вміститися відразу, там для нього ще немає приготовленого місця. Діючи через розум, Слово Боже Духом Святим перебудовує внутрішність людини, упорядковуючи її згідно з Божими кресленнями, при цьому від самої людини вимагається копітка праця з використанням усіх її природних можливостей та обдаровань. Труд цей проходить у постійних випробуваннях. Лише тоді, коли «житло» готове, Ісус Духом Святим «поселяється», так би мовити, на постійне проживання в нашому освяченому душі та оновленому розумі. Лише після цього людське тіло може називатися храмом Бога Живого.

(Далі буде)

ФОТО- ГРАФІЇ, надіслані читачами

Молитва (Черкаси, Корнічук П.С.)

Організаційний комітет молодіжного фестивалю, що відбувся на Прикарпатті в с.Заріччя, 1995 р.

Випуск студентів ЗБі першого та другого наборів, 1995 рік.

Водне хрещення, церква «Силоам», Київ.

Один із найважливіших пунктів біблійного вчення про молитву звучить так: оскільки Бог дав людям свободу на всі віки, то Йому необхідна наша молитва, як законна підстава для Своєї дії на землі.

Ісус сказав учням: «Ви — світло для світу» (Мт. 5:14) У церкви є завдання скеровувати світ. Якщо світло в церкві не світить, або світить слабо, то у світі буде темно. Церква встановлює життєвий стандарт. Вона визначає, що добре, а що погано. Якщо у Церкві немає істини й моральної бездоганності, то світ потопає у брехнії й корупції. Якщо в церкві немає надії й радості, то у світі переважає безнадія та відчай.

«Ви — сіль землі» (Мт. 5:13)

Сіль дає сграві справжній смак. Сіль запобігає псуванню продуктів. Церква Ісуса Христа на землі перешкоджає моральному розкладанню суспільства. Десяти праведників було б досить, аби зупинити знищення Содому через суд Божий. Оскільки Бог є незмінний, то будемо виходити з того, що й сьогодні десять праведників можуть врятувати таке за розмірами місто як Содом від суда.

Диявол має велику зацікавленість у тому, аби ставити під свій нагляд тих, хто знаходиться при владі. З давніх давен правлячі були особливо

Господь хоче, щоб на землі була мирна, стабільна обстановка

УЗДОРОВЛЕННЯ КРАЇНИ

Хартвіг Хенкель

схильні до впливу лукавого. Від їх рішень залежить доля мільйонів. Війна чи мир, гноблення чи свобода, прокляття чи благословіння проходять через їх вибір. Уряд сприяє стабільності життя в країні, але якщо він піклується лише про власну вигоду й використовує народ у корисливих цілях, то він руйнує країну.

«Як праведних багато — народ радіє, а як лих панують — народ стогне» (Пр. 29:2).

«Цар утримує край правосуддям, а людина хабарна руйнує його» (Пр. 29:4).

Диявол жорстокий і йому до вподоби мучити людей. Будь-яка нова можливість знущання над суспільством через безпрудні закони та постанови, що роблять життя ще більш важким, сповнює його душу злою радістю. Бог дав церкві силу молитви, оскільки Він не хоче, щоб ми залежали від настрою тирана чи корумпованого чиновництва.

«Усунь лихого з-перед царя, і справедливістю престол його зміцніє» (Пр. 25:5).

Церква повинна силою Духа Святого через молитву віддаляти безбожників від трону, а особливо тих, хто патрує безбожників — сатанинських духів. Згідно з Еф. 6:12 нам належить вести непримиренну боротьбу з силами зла в небесному світі. Нам не треба куди-небудь наосліп наносити удари, ми повинні вражати слуг диявола там, де вони хочуть мати найбільший вплив на людей, на тих, хто займає в суспільстві ключові поозиції: уряд, парламент, засоби масової інформації, виховання та ін. Саме про це писав ап. Павло (1 Тим. 2:1-4): «Отже, передусім бажаю чинити моління, прохання, благання, подяки за всіх людей, за царів та всіх, хто при владі, щоб ми могли проводити тихе і мирне життя в усякій побожності й чистоті. Бо це добре й приємне Спасителеві нашому Богу».

Господь хоче, щоб на землі була мирна, стабільна обстановка, що найбільше сприяє розповсюдженню Євангелія. Безладдя, громадянське протистояння, вже не кажучи про війну, то є найбільш невідповідний час для збудування Царства Божого.

Як приклад можна навести молитву Церкви, коли ап. Петра було кинуте до в'язниці. «Церква ревно молилася за нього Богові» (Дії 12:5).

Ця молитва мала потрібні наслідки.

1. Ангел Божий з'явився й звільнив Петра.
2. Згодом прийшов суд на царя Ірода за його непомірну гордість.
3. Слово Боже пішло у світ із небуваючою силою.

Під час моїх візитів до Румунії та в Україну я майже не чув на служіннях молитов за уряд, вже не кажучи про

спеціальні молитовні групи, які постійно підносили б до Господа молитву за керівництво країни. Християни Угорщини, Чехословаччини, ГДР постійно молилися за свої уряди і наслідки ми бачимо в тому, як швидко ці країни подолали посткомуністичну кризу. Звільнення від тоталітаризму республік колишнього Радянського Союзу відбулося завдяки молитовним зусиллям переважно закордонних християн.

Чим скоріше діти Божі в Україні, Росії, Казахстані та інших незалежних державах СНД візьмуть на себе всю відповідальність за політикоекономічний стан у їх країнах, тим скоріше настануть бажані позитивні зміни.

«Ти бачив багато, але не зберіг, мав вуха відкриті, але не почув» (Іс. 42:20).

Господь через Писання Своє висловлює жаль з приводу того, що нема помічників. Йому для звільнення людей потрібні співробітники, які б не боялися виступити проти ворога й відібрати в нього здобич.

Моя молитва, любий читачу, за те, аби Дух Святий задав особисто тобі слідуюче запитання:

«Хто з вас візьме оце до вух, на майбутнє почує й послухає?» (Іс. 42:23)

Бажаю, щоб кожний відповів на це добровільною віддачею себе в розпорядження Господеві для молитовного служіння.

«Та це народ пограбований, обдертий; усіх їх кинуте в печери, заховано в темницях. Їх грабують, а визволителя немає; їх обдирають, а нікому сказати: «Віддай!» (Іс. 42:22).

Давайте відгукнемось на поклик Божий і скажемо: «Я віднини належу до тих, хто більше не спостерігає біздіально за грабунками ворога, але зупиняє його й вимагає: «Поверни назад!» ■

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ

Якби ви знали, яка радість наповнює душу, коли я одержую від вас літературу! Нехай благословить Господь вашу працю! Все, що потрапляє до мене в руки з духовної літератури, сама читаю і так хочеться, щоб ще хтось прочитав. Читаю своїм дітям, даю знайомим. От так кілька разів давала читати й одній знайомій — колишній виховательці мого сина. Читала вона, читала, і ваші журнали, і інші книжки, а одного разу каже: «Я хочу з тобою у вашу церкву піти». Пішли ми до церкви і як я була радісно здивована, коли в кінці зібрання вона покаялась. Тепер ми ходимо на зібрання разом. Господь торкнувся цієї душі через вашу літературу. Ще одна душа — спасенна. Слава Богу!

Ось тільки мій чоловік не віруючий. І мені це треба багато за нього молитися. Нічого не хоче читати, каже, що все це казки. Раніше і я так думала, нехай простить мене Господь. І все читала про НЛО, про всякі карми, потойбічне життя й таке інше. Але бачу — немає там правди, кожний автор пише по-різному, немає зв'язку, немає справжньої втіхи для душі. От і мій чоловік — ніяк істина йому не відкривається.

Дуже важко жити віруючому з невіруючим. На кожному кроці — випробування. На мою долю випало вже чимало труднощів, болю, скорботи. Бувало, душа так боліла, що здавалося: все, більше не витримаю. Просила Господа дати сили. І наставало полегшення. Дивлячись назад, тепер вдячна Богові: через біль приходить досконалість. Знаю, що ще багато мені доведеться пережити, але дякую Господеві, що Його рука завжди наді мною. І молю Бога, щоб допоміг усе, що випадає на долю, витримати і ні на мить не відступитися від Нього. Щоб навіть гинучи я мала Господа на своїх устах та й у серці своєму.

І ще дуже хочеться, щоб мої рідні та близькі — чоловік, діти, знайомі, повірили, що є Живий Бог. Щоб і їх Господь спас. Як болить душа за них! З нас сміються, а самі гинуть.

Ви знаєте, раніше лякала майбутнє — то ще в цей тяжкий час. Коли надходила лиха година, не хотілося жити, лядав завтрашній день, тремтіла за себе, за дітей. А зараз, як заново на світ народилася. Не лякає мене тепер невідомість прийдешнього. Я надіюсь на Господа. Знаю, що Він не покине мене ніколи, особливо у важку хвилину. У серці у мене щось ніжне й тепле народилося, нічого тепер не страшно. Я з Богом. Слава Йому!

Молю, щоб тільки любов ця не згасла. Щоб не заснути, не проспати жінки, щоб завжди була олива в моєму світильнику.

Одного разу поділилася цими своїми думками з однією сестрою, а вона каже: «Я також усе це відчуваю». Значить, правда все, значить, нічого я собі не придумала. Слава Господеві!

Колісник Юля, с.Перещепино Дніпропетровської обл.

Багато людей просили мене написати книгу про Сміта Вігглсворта, з яким я був знайомий особисто і мав тісне спілкування особливо в його останні роки. Вігглсворт був неперевершеним звитяжцем віри Христової, котрий навчив і допоміг отримати Боже натхнення тисячам людей. Пробудження, що почалося в Західному світі на початку ХХ сторіччя через служіння цієї людини, заповнило Захід і Схід, Північ і Південь. Ми ще й досі відчуваємо його вплив. Жодна людина не лишалася тою самою після спілкування зі Смітом. Те що Господь через цього простого чоловіка вкладав людям у серця, виходило за межі пояснимого. Про нього свого часу чимало говорили й писали: про його життя, про його посвячення Богові, про чудеса, що він їх звершував силою Святого Духа. Чимало говорилося про його перемоги у випробуваннях, що переслідували його все життя, і як він, виходячи з цих випробувань, ставав усе досконалішим, продуктивнішим у своїй праці для Господа. Багато мовилося про те, як він полишив земне життя без найменшої спроби утриматися за своє земне існування.

Служіння духовними дарами

ЖИТТЯ В ДУСІ

Альберт Хібберт

Досвід видатного евангеліста світу

Метою моєї розповіді не є складання детального каталогу всіх чудес, що ними супроводжував Господь служіння Сміта Вігглсворта, їх надто багато, аби хтось міг записати все те повністю. Моїм бажанням є скромна спроба проаналізувати при Божому благословінні різні аспекти життя видатного евангеліста нашого часу, спробувати розкрити секрети його сили в Господеві, щоб ще хтось отримав змогу повчитися на його досвіді, як можна з більшим успіхом трудитися для Бога в ці останні дні.

Вігглсворт ніколи не претендував на хоча б якусь славу за ті чудеса, які робив Господь через нього. Бажаючи, щоб лише Христос був явлений, він із презирством ставився до людських домагань. Одного разу Бог заговорив до нього і сказав: «Вігглсворт, я спавлю тебе до тла, так, що від Вігглсворта не залишиться й крихти, і тоді люди будуть бачити лише Ісуса». І так сталося. Я ніколи не помічав у ньому ані найменшого поруху потрапити в центр людської уваги.

Ніколи не забуду нашої останньої зустрічі. Ми сиділи в нього удома за столом. Це було за тиждень до його смерті.

Дивлячись на мене зі слізьми на очах, Сміт запитав: «Коли ти збираєшся увійти у сфери, які ще не належать Богові? — І помовчавши хвилю, продовжив: — Я вже стара людина, мені вісімдесят сім років. Я, звичайно, не відчуваю свого віку, але зі свідомством про народження годі сперечатися. Отже, приймаю це. Сьогодні по пошті я отримав запрошення до Австралії, ще одне — в Індію, ще — на Цейлон, і ще — в Америку. Людські погляди звернені на мене. — Він скрушно заплакав. — Бідний Вігглсворт... Яке банкрутство... Ти дійшов до того, що погляди людей спрямовані на тебе... Яке горе... Бог ніколи не віддасть Своєї слави іншому. Він просто прибере мене зі сцени.»

Я подумав: «Боже мій, якщо ця людина вважає себе банкрутом, то хто ж тоді я?»

Вігглсворт міг би бути дуже багатим. Але він нічого не вважав за своє, не вважав, що йому особисто щось належить на цій землі. Сміт був переконаний, що й сам він, і вся та невелика власність, що її він мав, цілковито належать Господеві. Під час своїх поїздок брат часто жив і в палацах, і в бідних оселях. Він і сам міг мати особистий палац, але придбав невеличкий, скромний будиночок у Бредфорді. Цей будиночок був повний скарбів, але не тих, що здатні зіпсувати. Тут були скарби, яких грішний світ не знає: будинок наповнювався Божою присутністю. Я завжди був у захопленні, коли відвідував цей дім, що нагадував святилище у хмарі слави.

Всі пожертвування, що їх приносили люди йому як служителяві Божому, брат віддавав на справу Божу. Особливим предметом його піклування була Євангельська місія у Конго. Поставши на голому місці, церква, створена через цю місію, сьогодні налічує понад 4000 громад по всій цій африканській країні.

Вігглсворт абсолютно відкидав точку зору тих людей, котрі вважають, що тіло, то є оболонка не варта особливої уваги. Він не дуже жалував тих, хто захворів унаслідок своєї власної необачності.

Маючи переконання, що неохайність не служить Божій славі, Вігглсворт завжди пристойно одягався. У важкі часи великої депресії люди критикували його звички, але коли він залишив свою професію землероба й став займатися лише Божою працею, він сказав до Господа: «Якщо мої черевики зітруться до п'ят, а мої штани вкриються латками, я повернуся до землі». Сміт стверджував: якщо людина повністю довіриться Господеві, то їй не доведеться щось просити собі на прожиття, тому що Бог завжди потурбується за неї.

Євангеліст підтвердив свою точку зору на практиці. Йому не довелося повертатися до землеробської праці, він ніколи ні в кого нічого не просив, але його сім'я завжди мала достаток.

Сміт Вігглсворт не раз казав, що християнин має бути цілковито незалежний від свого характеру. Чимало людей є рабами свого гніву. Вігглсворт деякий час сам був жертвою свого складного характеру. Щоб вирішити цю проблему, він довгий час залишався наодинці з Богом, повністю відмежувавшись від різних справ, доки не отримав цілковиту перемогу над своїми емоціями. Брат перетворився на діаметральну протилежність самому собі: отримав надзвичайний спокій і ніякі обставини не могли вивести його з рівноваги. Абсолютно спокійно реагував на чужий гнів, зберігав мир, вислуховуючи найжорстокішу критику, терплячи переслідування — а йому довелося звідати і те, й інше.

Вігглсворт сповідав повне підпорядкування Богові: «Дуже часто ми намагаємось звільнитися від своєї «старої людини» та не можемо цього зробити. Але Бог може зробити це за нас, якщо ми повністю віддамося Йому». Брат у всьому старався бути подібним до Ісуса, у цьому секрет його успіху в праці Божій.

Ісус дав нам безпомилкове правило успіху: «Ідіть за Мною і Я зроблю вас ловцями людей» (Мт. 4:19). Слова «ідіть за Мною» означають просто «будьте як Я». Лише тому, що він виконував це правило, Вігглсворт міг досягати успіху.

Брат Сміт завжди мав величезне бажання бути подібним до свого Спасителя, якого дуже любив. Одного разу, проповідуючи на тему вірша М. 5:6 «Блаженні голодні і спрагли правди», він сказав: «Ніщо не може бути більш цінним для нас, ніж близькість до Господа. Якщо у вашому серці є щось таке, що спричиняє вину, ви не можете молитися молитвою віри. У вірі найважливіше — чистота й непо-рочність. Коли ви віддаєте своє серце і життя в руки Божі, коли ви жадаєте святості, коли ви прагнете праведності, тоді і тільки тоді закон Духа життя звільнить вас від закону гріха й смерті».

Вігглсворт ніколи не проводив більше п'ятнадцяти хвилин, щоб не звернутися до Слова Божого, незважаючи ні на які обставини, де він був і в якому оточенні. Одного разу ми обідали й говорили про Слово Боже. Коли брат благословляв їжу, то це була не просто чергова обов'язкова молитва. Інколи зовсім якимось невиразним голосом він починав співати пісню хвали. Після цього нам подавали перше блюдо. Потім читалося Слово й лунала молитва. Їли друге. Потім Сміт знову

читав і молився. Так він жив, так він робив завжди.

Сміт Вігглсворт пізнав таємницю Божого Слова. Він сказав: «Я розумію Бога через Його Слово. Я не можу пізнати Бога через свої почуття та враження. Я не можу пізнати Бога через власну сентиментальність. Я можу пізнати Його лише через Його Слово. Ми є спасенні не через почуття, але через Слово Боже. Спасіння є непорушне, а почуття мінливі.»

Вігглсворт часто любив повторювати, що заміни для Божого Слова не існує. Ось одна з причин того, що він служив у такій силі: він жив у Слові і Слово жило в ньому. Оскільки воно жило в ньому, він був здатен сам приносити життя. Він промовляв Слово Життя у сліпі очі — й вони починали бачити, в німі уста — й вони віднаходили голос. Він говорив Слово життя до сухих кінцівок — і вони починали діяти, виснаженим хворобою тілам — і вони оживали. Він промовляв Слово Життя до одержимих — і духи смерті тікали прожогом. Він виголошував Слово Життя — і мертві підіймалися з домовин.

Люблячи Біблію, брат Сміт постійно вивчав її, але не інтелектом. Він любив повторювати: «Дехто любить читати Біблію на івриті, дехто досліджує її на грецькій. А я люблю читати її у Святому Дусі». Через те було відразу помітно, хто є Вчителем цього мужа. Не знаючи жодного слова ні по-єврейському, ні по-грецькому, він часто торкався таких глибин, що вчені люди бували вражені.

Незважаючи на те, що брат ніколи не читав теологічну літературу, його неможливо було збити на манівці якоюсь велемудрою теорією. Він завжди був відкритий для Святого Духа і отримував від Господа великі odkrovenня. Перед сном останньою справою, яку він робив, було наповнення розуму чистим Словом Божим. Під час сну його підсвідоме мислення благотворно працювало над Словом Божим. Часто він прокидався із якою-небудь дорогоцінною думкою.

Встаючи вдосвіта, євангеліст розпочинав свій день зі Слова Божого. Він казав, що є дуже важливо вставати зі Словом Божим у розумі перед тим, як туди увійде світ.

Вігглсворт розповідав мені, яке чудове переживання він мав одного разу, відвідавши знайомого сільського священника. Вони сиділи за столом і вели неквапливу бесіду після вечері. Священник просив брата Сміта помолитися за себе, життя його сильно ускладнювала інвалідність, чоловік цей був без обох ніг. Під час бесіди Вігглсворт несподівано сказав: «Підіть завтра вранці до крамниці й купіть пару хороших черевиків.» Бідний брат був приголомшений і прийняв ці слова за невдалий жарт. Однак уночі Бог сказав до нього: «Роби так, як сказав Мій слуга.»

Всю ніч священник не спав. Лишень розвиднилось, він на своїх протезах пішов до крамниці. Дочекавшись її відкриття, зайшов

усередину й сів. Невдовзі з'явився продавець, чомно привітався: «Доброго ранку. Що пан хоче?» Покупець відповів: «Чи не міг би я купити у вас пару хороших черевиків?» — «Звичайно. Який колір, який розмір?» Священник завагався. Продавець глипнув на його ноги і сказав: «Вибачте, пане, але, мабуть, ми вам не зможемо допомогти». «Все в порядку, молодий чоловіче. Принесіть, будь ласка, чорні черевики, розмір... восьмий.»

Продавець мовчки відійшов. За кілька хвилин він повернувся і вручив священникові блискучі чорні штиблети. Знявши дерев'янку-протез, священник опустив куксу в черевик і в одну мить порожнина його заповнилася живою ступнею. Те ж сталося й із другою ногою. Він вийшов із крамниці не лише з новими черевиками, але й із новими ногами.

Для Вігглсворта тут не було несподіванки. Він сказав: «Коли справа торкається Бога, то для Нього немає різниці, сформуванати нову ногу чи зняти зубний біль».

Люди думають, що воскресіння мертвих є чудом із чудес. Ап. Павло казав, звертаючись до царя Агріппи: «Невже ви вважаєте за неможливе, що Бог воскрешає мертвих?» (Дії 26:8). Я знаю чотирнадцять випадків воскресіння з мертвих під час служіння Вігглсворта. Інколи він молився, але найчастіше — говорив Слово. Ось розповідь про два випадки такого чуда.

Сміта запросили в один дім, де сім'я перебувала в жалобі у зв'язку зі смертю малого хлопчика років п'яти. В ті часи померлих не прийнято було тримати в морзі, як це роблять тепер. Зазвичай тримали тіло в домі небіжчика, куди приходили друзі та знайомі покійного, аби віддати йому останню шану й висловити співчуття близьким.

Вігглсворт, стоячи біля домовини, чекав, доки батько хлопчика зніме саван. Сльози потекли по щоках чоловіка Божого, коли він побачив, що зробила смерть із невинною жертвою. Він попрохав батька вийти на кілька хвилин. Коли батько причинив за собою двері, Вігглсворт наказав смерті в ім'я Ісуса Христа залишити дитину. Сталося диво. Хлопчик повернувся до життя.

В іншому випадку мій друг, який добре знав Вігглсворта, розповів мені про те, як помер один чоловік у його місцевості. Брата Сміта покликали туди. Коли брат помолвився, небіжчик воскрес. Він отримав життя, але хвороба, від якої помер, все ж лишалася при ньому. Вігглсворт сказав сім'ї, що коли вони не покаються й не встановлять у родині стосунків угодних Богу, то їхній батько знову помре. Як наслідок, сім'я покалася. Брат Сміт помолвився за них, і Господь уздоровив хворого. Помер він від старості через тридцять років після свого воскресіння.

(Закінчення в наступному номері)

«ЩОБ МИ ЗНАЛИ, ЩО НЕ ЗАБУТІ ЛЮДЬМИ...»

«Як тіло без духа мертво, так і віра без діл мертва» (Як. 2:26).

Інколи Господь посилає такі зустрічі, про які можна написати цілі книжки. Часто люди самі приходять до редакції. Не обов'язково це бувають якісь широко відомі особи. Господь може використати будь-кого з віруючих у найрізноманітніших справах для слави Своєї, а нам для настанови та повчання. Під рубрикою «Редакційні зустрічі» ми будемо знайомити вас, дорогі читачі, зі змістом наших бесід із такими людьми.

Сьогодні наша розмова з молодим подружжям із Вінниці Дмитром та Валентиною К., які мають велике благословіння від Господа допомагати тяжко хворим людям.

Ред.

РЕДАКТОР. Відвідавши вашу церкву, я був приємно здивований. Здавалося б, звичайна для християнина річ: допомогти бідному, хворому, знедоленому — кожний розуміє, що така допомога необхідна не лише тому неbosі, але й самому християнинові, аби він зростав духовно, аби досягав тої Божої любові, про яку так багато говорив наш Спаситель, але чомусь особисто мені дуже мало доводилося зустрічати братів та сестер, які б докладали стільки зусиль для опікування хворими, як у вашій церкві. В чому причина, брате Дмитре, як ви гадаєте?

ДМИТРО. Як на мене, то тут нема нічого дивного. Написано в Євангелії: «Як піло без духа мертве, так віра без діл мертва». Просто ми не хочемо, аби наша віра була мертвою, бо мертва віра, то віра, якої практично не існує. А без віри Богові догодити неможливо. Якщо людина любить Господа, шукає, що для Нього зробити, молиться за це, то Господь обов'язково відповідає на такі молитви.

РЕДАКТОР. З чого почалася ваша праця?

ВАЛЯ. Як сказав Митя, ми молилися за те, щоб Господь знайшов нам працю, яка б була по душі, і от нам у руки попадає записничок із адресами тяжко хворих людей, інвалідів. Було це років із вісім тому, ми з Митьою ще не були одружені, навіть думок таких не мали, просто, його сім'я й моя були у давній приязні. Показали ми цей записничок ще декому з наших друзів і от у п'яťох — троє сестер і двоє братів, вирішили: давайте поїдемо по цих адресах. У сім'ї Дмитра була старенька «Нива»...

РЕДАКТОР. Яка мета була? Просто відвідати, чи може, яку допомогу надати?

ДМИТРО. Спершу ми хотіли просто познайомитись, подивитися на цих людей, розпитати про їх нужди. Ми ще не планували ніякої постійної праці, але десь у глибині свідомості було відчуття, що ця поїздка не буде єдина.

ВАЛЯ. Та перша поїздка запам'яталася на все життя. Ми відчували велике Боже благословіння. «Нива», вона вдома ламалася щодня, а тут за три дні майже безперервної їзди не трапилося жодної поломки.

Нічого з продуктів не зіпсувалося, хоча й було в нас чимало такого, чого в літню спєску не можна тримати більше доби. Жодних неприємностей у дорозі ми не мали. Дух Святий відчутно перебував із нами.

РЕДАКТОР. У церкві знали про вашу поїздку, чи ви самі це зробили, індивідуально?

ДМИТРО. Звичайно, церква благословила. Коли ми оголосили, що маємо такі наміри стосовно інвалідів, то наші брати та сестри зібрали пожертвування. Приносили, хто що мів.

РЕДАКТОР. І от ви здійснили першу поїздку. Що це були за люди, котрих ви відвідали?

ДМИТРО. Про кожного з них можна розповідати не одну годину. Сестра Галя Чижук... Це Радехівський район Львівської області. Їй було сімнадцять років, коли вона, навчаючись у технікумі, захворіла. Хвороба була така, що лікарі нічим зарадити не змогли. Дівчина пройшла всі методи лікування, але врешті опинилася прикутою до ліжка. Господь знайшов цю нещасну у її віддаленому селі, де не було жодного віруючого, відкрився їй. Через хвору Галю до Бога прийшла вся її чимала сім'я. Сама Галя є глибоко віруюча людина. Ми не чули від неї ні нарікань, ні ремствування на свою долю, навпаки, вона часто повторює, що вдячна Господеві за все. Через таких людей Господь укріплює й нашу віру.

ВАЛЯ. Брат Вася з Волинської області. Коли він був ще малий, сестра впустила його на долівку й пошкодила дитині хребет. З того часу нижня частина, починаючи від грудей, перестала рости. Йому зро-

били візка й він так от їздить, відштовхуючись руками, вже кілька десятків років. Доглядає його мацуха, батька вже нема. Вася — талановита людина. Гарно грає на гітарі й співає. Улюблена його пісня — «Якби я мав крила орлині». Коли почуєш цю пісню, сльози навертаються на очі. Вася має добрий хист на різні технічні речі. Нещодавно змайстрував собі нового візка із двигунцем. Їздив ним по дорозі, а голова колгоспу їхав «Волгою», не помітив того візка і збив каліку, поламав йому ребра, потовк тіло...

ДМИТРО. У Чорнобаївському районі Черкаської області мешкає багатодітна сім'я. Батько — інвалід 1-ї групи, мати — 2-ї. Мають восьмеро дітей. П'ятеро з них — інваліди. У кожної людини, навіть невіруючої, стиснеться серце, коли таке побачить. Із здорових трьох дітей лишився один син, двоє старших дочок вийшли заміж і пішли у світ. Оцей шістнадцятирічний Вітя, він їх усіх і доглядає. Дуже важке становище. Майже постійно недоїдають. Ми приїхали — вони варять гречку на воді, трохи приправляють цукром, ото і все харчування.

РЕДАКТОР. Якою необхідною була б постійна матеріальна допомога таким людям! Ви маєте спонсорів?

ДМИТРО. Ні, спонсорів не маємо. Була нам за приклад сестра Наталя Волоська, коли ще ми тільки-но розпочинали свою працю. Ця сестра для себе не жила. Вона жила для таких ось знедолених людей. Сама тяжко хвора, все, що мала, віддавала цим людям. Там, де ми

пізніше їздили на машині, вона всі ті шляхи сходила своїми недужними ногами. Потім виїхала до Америки. Таких людей в Америці, окрім неї, немає. Я навіть не боюся таких слів, бо знаю, як сестра там живе. Цент до centa складає, відмовляючи собі у найнеобхіднішому, пакує посилки й направляє їх сюди — персонально кожній сім'ї, а ми розвозимо. Оце наш найголовніший спонсор.

РЕДАКТОР. Скільки інвалідів ви маєте у вашому записнику?

ДМИТРО. Більше ста адрес. Тих хворих, що тут, у Вінниці, не рахуємо, їх доглядає наша церква, вибираємо лише тих, хто мешкає за межами міста та в інших областях України.

РЕДАКТОР. Ви проводите з ними євангелізаційну роботу?

ДМИТРО. Проводимо бесіди, доставляємо літературу, яку вдається дістати, але найголовніший метод нашої праці, це конкретна, дієва допомога. Якщо люди бачать, що тут є справжня християнська любов і немає жодної користі, то їм про віру багато розповідати не треба.

ВАЛЯ. Ми ніколи, звичайно, не їдемо з порожніми руками. З горою наповнений причеп завжди з нами, але як не дивно, матеріальна допомога для цих людей не головне. Буває, приїжджаємо в село, питаємо: «Коли останній раз у вас були люди?» — «Та вже, — кажуть, — рік, як нікого не було». А то й два буває. Часто чуємо таке: «Нічого не треба нам привозити, ви тільки самі приїдьте, щоб ми знали, що ще не забуті людьми.»

РЕДАКТОР. Як відбуваються поїздки?

ДМИТРО. Їздимо переважно у теплу пору. В холодний сезон працюємо у межах області, щоб на ніч повернутися додому. Є в нас тут свої підшефні: кому треба дров нарубати, кому щось полагодити в домі. Це одинокі, старі, інваліди... А тільки-но сонечко пригріє, беремо свої адреси. Більшість підопічних вже знаємо особисто, знаємо, кому що потрібно: тому одяг, тому ліки, тому продукти. Як назбирали все необхідне, так вирушаємо в дорогу. Кожна поїздка займає три-чотири дні. Ночуємо в лісі, розбивши намет, у полі під скірдою — де прийдеться.

РЕДАКТОР. На дорогах нині небезпечно...

ДМИТРО. Господь нас береже. Ми дуже відчуваємо Боже благословіння в цій праці, дуже. Та й хворі наші за нас щиро моляться. І жодного разу не було неприємних зустрічей на шляхах.

РЕДАКТОР. Чи маєте ви якісь зв'язки з нашими чи зарубіжними благодійними місіями?

ДМИТРО. На жаль, не маємо. Звичайно, при підтримці благодійних організацій наша робота могла б бути набагато ефективніша. Є також ще одна дієва форма роботи з інвалідами: це коли яка-небудь сім'я, котра має бажання та можливість, бере під свою опіку бідну сім'ю, інваліда чи хворого. Адреси наших підопічних ми можемо надати.

РЕДАКТОР. Ну що ж, бажаю вам успіхів і нехай Господь рясно благословить вас.

В той же день увечері Дмитро та Валя збиралися відвідати одну хво-

ру сестру, що мешкала в селі недалеко від обласного центру. Я поїхав із ними.

Люда Кравець не встає зі свого ліжка вже більше 20 років. Ми довго говорили про її життя. На жаль, слабенький голос хворої погано закарбувався на магнітофонній стрічці і відновити його не вдалося. Подасмо невеличкий уривок із записів у щоденнику Люди, де вона зберігає всі свої сподівання, радості і мрії.

«Сестра Таня влаштовує мене на коляску і ми вирушаємо на прогулянку прямою й короткоюсільською вуличкою, що згодом переходить у вузеньку стежку, затиснуту між парканами. Минаємо чийсь город, де рясно цвіте картопля, і робимо зупинки біля житнього поля. Воно хвилюється як море. Захоплено дивлюся на міцні, важкі колоски, милуюся рясним цвітом волошок та ромашок, що ростуть край поля вздовж дороги.

Рушаємо далі. Раптомсестра Таня зупиняється на дорозі й тихо каже: «А я щось знайшла...» Нахиляється й підіймає з землі новеньку авторучку. Покрутивши її в руках і переконавшись, що ручка ще не була в роботі, промовляє до мене: «Ця знахідка буде тобі. Бо ти багато пишеш.» «Ні, Таню, — заперечую я, — нехай ця ручка залишиться у тебе і нехай нагадає про те, що Бог ретельно записує всі наші вчинки — і добрі і злі. Вірю, що Він записав ісьогоднішній день, який ти присвятила мені.»

Для тих, хто має бажання написати Люді, сповіщасмо її адресу: **287150 Вінницька обл., Тиврівський р-н, с.Грижинці, Кравець Людмила Григорівна.**

Хто хоче написати Дмитрові та Валі, нехай пише на адресу «Благовісника».

Сторінки поезії

Тарас Вихованець

Христе мій! Ти життя основа,
Ти — любов, неосяжна даль.
Що даруєш душі обнову,
Серце чисте, немов кришталь.

Ти — дорога, незрима оку,
Що веде мене в рідний край,
Ти — криниця добром глибока,
Ти утіха, коли відчай.

Ти — надія в часи тривоги,
У Тобі сила в безсилля мить,
І дух мій прагне лише одного:
Жити Тобою й з Тобою жить.

Коли стихає гамір навкруги,
І ніч уже вбирається у крила,
У мандри до незнаних берегів,
Я напинаю віру, мов вітрила.

Безкрає море кличе вдалину
Мов хвилі — сторінки шурхочуть тихо:
Я мріями в країну неземну,
Пливу, минаючи незгоди й лихо.

Солоний вітер у вітрила дме,
Несє мій човен в далину безкраю,
У край, де не царює більше смерть,
Де мій Господь неначе сонце сяє.

Я подумки вже бачу зустріч ту,
А серце тріпотить немов пташина,
Душа моя хвалу співа Христу
В цю мить і неповторну і єдину.

Озороється усміхом лице,
Словняє радістю у мене груди,
Бо ж незабаром я життя вінцем
Увінчаний самим Ісусом буду.

Глибока ніч. Довкола тишина.
Шурхочуть сторінки Святої Книги.
Пливу немов на легких бурунах,
Зламавши вірою грядущих років кригу.

Пливу туди, в захмарну далечинь,
Легенький вітер напина вітрила,
Я знаю, там, у неземній красі
Мене чека моя країна мила.

Світлана Ярема

Для злих і добрих світить сонце
Так милосердно, ніжно так
У кожне дивиться віконце:
Тут вірні є, там — суєта.

Бог милостивий, терпеливий,
І радість, і життя дає.
Для злих і добрих — хлібні ниви,
Для всіх веселонька встає.

То ж треба, друзі, Господеві
Нам щиро дякувати за це,
То ж треба в кожнім, кожнім дневі
Господне бачити лице.

Допомогти старим і хворим,
Не відкладати «на потом»,
Добро робити злим і добрим
З любов'ю в серці і з Христом.

Зоя Герун

МОЯ ПОДЯКА

Я дякую Тобі, мій Боже,
За те, що руки в мене є,
За те, що я ходити можу,
Що бережеш життя моє.

Я вдячна, що за мене дбаєш,
Ти — Батько мій і Лікар мій,
Мої кривизни виправляєш,
Даєш бальзам душі моїй.

За мир я вдячна, за свободу,
За хліб щоденний на столі,
За дощ, за вітер, сонце, воду,
За спокій на моїй землі.

Я дякую Тобі за квіти,
Що радість серце наповня,
За сміх, яким сміються діти,
За темінь ночі, світло дня.

Коли ж насупиться вороже
Життя і прийде час журбі,
Допоможи мені, мій Боже,
Й за це подякувати Тобі.

Олена Тищак

НЕ СУМУЙ

Тут роса на коси випадає
Мирром неба очі промиває,
Тут сумні і радісні твої
Перші і останні солов'ї.

Сад одягнений неначе наречена,
Щоб утвердити пророками речене:
Одягнися, люба, в білі шати,
Увійди у небо, ніби в хату.

Не сумуй розлукою. Як плинуть,
Як течуть у повені краплини
Час і вічність чи й людське життя —
Так до себе кличуть тебе Я.

На світанку вечорниця тоне в пісні —
То зозуля закувала щось на вишні,
Наче снігом пелюстками вкриті трави,
Так пологами співає нині травень.

ЦАРСТВО ТВОЄ

Ти повернув мені життя,
А це не їжа й не пиття.
Це те, що живить навесні,
Що радістю співа у сні,
Це те, що сумом повнить мить,
Навчає серце, як любити.

Воно прозоре наче зорі,
Воно гаряче мов вогонь,
Що сходить з Божих долонь
Щоби не дати життя потворі,
А в новім твориві і творі
Нам дивну казку дарувати,
В якій щаслива буде мати,
В якій старі й маленькі діти
Привітним небом будуть вкриті,
А поле буде зеленіти,
А небо —... житом шелестіти.

О Боже! Царствіє Твоє
Нехай скоріше настає!

УІЛАРД ХАРЛІ

ЩО НАЙГОЛОВНІШЕ ДЛЯ МУЖЧИНИ?

**Чоловікові потрібно,
щоб його дружина мала
привабливий вигляд**

Інколи зі мною не погоджуються, коли я включаю привабливість до списку найголовніших подружніх потреб чоловіка. «У чоловіки, — кажуть мені, — є більш важливі потреби. Крім того, вимога до жінки, щоб вона щодня виглядала як Міс Америка, лягає на її плечі ще одним важким тягарем.» Я зовсім не збираюся вимагати від

Проблеми сімейних стосунків

жінок, особливо від віруючих, щоб вони виглядали як Міс Америка, але якщо вони хочуть зберегти за собою найкращі почуття своїх чоловіків, вони повинні враховувати психологію «сильної» статі.

Мужчина любить очима!

Таким його створив Господь, і намагання жінки якось зламати цю властивість чоловічого характеру призведе лише до того, що чоловік охолоне до своєї дружини, почне відвертатися, поглядати на інших, більш охайних, більш привабливих. А це вже гріх, і вина за нього значною мірою лежатиме на дружині. Переважна більшість чоловіків наражається на спо-

кусу зиркати по боках лише тоді, коли їх потреби не знаходять задоволення у сім'ї. Його потреба у привабливій дружині — одна з найважливіших, і жінка, яка хоче зберегти в сім'ї всі її радості, обов'язково мусить брати це до уваги.

***Якщо ви маєте поганий
вигляд, ваш чоловік перестане вас помічати.***

Кохання — справа не буденна, а святкова. Господиною в коханні є жінка. Якщо ми не знаходимо сили або втрачаємо

бажання підтримувати наше кохання на святковому рівні, воно поступово залишає нас, згортається до задовільнення елементарних інстинктів та виконання обов'язку. Жінка порівняно легко може боротися з цією небезпекою, роблячи певні розумні спроби залишатися привабливою все життя.

Найпростіша перевірка привабливості жінки — як часто чоловік буває з нею ніжний. Любі жінки, пам'ятайте: чоловіки **автоматично** відмічають вашу привабливість у будь-якій обстановці — чи ви готуєте страву на кухні, чи ви бавите дітей, чи займаєтеся пранням. Від вашого приємного вигляду у чоловіка завжди теплішає на серці й він автоматично готовий виявити до вас ту ніжність, якої ви так потребуєте. Якщо ви завжди «у формі», його ласка може бути для вас приємним сюрпризом.

Коли дружина гарно виглядає, чоловік отримує від того чимале задоволення.

Чоловік хоче мати привабливу дружину ще й для того, аби він міг нею просто пишатися. Психологи помітили, що люди часто судять про здібності та успіхи того чи іншого чоловіка по тому, яку він має дружину. Якщо у чоловіка приваблива дружина, значить він має такі таланти та здібності, які заслуговують на таку жінку. Коли дружина дозволяє собі бути непривабливою, вона тонко, без

жодних слів передає оточенню таку інформацію: чоловік майже нездатний на те, щоб знайти собі ліпшу пару ніж я. Люди роблять висновок: цей пан не має чого дати своїй дружині і, відповідно, він нічого не отримує навзаєм.

Чи існує жіноча потреба мати привабливого чоловіка? Так. Але більшість жінок не розглядають цей фактор як вирішальний у взаєминах. Жінка може кохати чоловіка, який має досить велику вагу, не дуже гарно одягнений, лисий і старший за неї на п'ятнадцять років. Чому? Що вона в ньому знайшла? Жінка дивиться в глибину його істоти і знаходить там тепло, чутливість, шляхетність, турботливість і силу. Його зовнішність мало її обходить.

Для чоловіка ж є абсолютно неможливим цінувати жінку лише за її внутрішні духовні якості. Мужчина має глибоку потребу у фізичній привабливості і це накладає сильний відбиток і на духовне єднання.

Жінка не народжується, а робиться привабливою.

Привабливість жінки є життєво важлива для її успіху в подружньому житті і будь-яка жінка, котра з якихось причин (часто це буває просте лінивіство) нехтує цим, ризикує потрапити в скрутне становище. Гарна зовнішність впливає й на внутрішнє самопочуття жінки. Рішення підтримувати свою зовнішність у належному стані **заради свого чоловіка** поліпшує моральний стан і дружини.

Коли дружина бачить, що чоловік належним чином відповідає на її привабливість, вона переживає глибоке задоволення. Її, якщо так можна висловитись, банківський рахунок кохання збільшується щоразу, як чоловік її бачить.

Чоловік потребує миру і спокою, домашньої підтримки

Потреба чоловіка в домашній підтримці настільки велика, що кожний, практично, фантазує на таку тему. Як жінка з любов'ю буде його вітати, коли він натомлений повертається з роботи, гарно виховані діти вибігають назустріч, радо обіймаючи тата, і всі разом ведуть його до затишної вітальні. Далі фантазія малює йому його гарненьку, чепурненьку жіночку, як вона запрошує його відпочити перед тим, як він сяде до смачної вечері. Запах тих страв уже лоскоче йому ніздрі. За столом вони абсолютно не сперечаються. Далі сім'я йде на прогулянку і, повернувшись, чоловік із дружиною без будь-якого сум'яття вкладають слухняних дітей спати. Потім подружжя веде приємну бесіду, відпочиває і в досить поміркований час відходить на сон.

Багато жінок, прочитавши цей сценарій, засміється, але я запевняю вас, що саме так все відбувається у фантазії більшості чоловіків.

Домашнє блаженство — мрія кожного чоловіка

Чоловіки здебільшого є мовчазні. Вони рідко говорять один із одним про свої проблеми. Але на консультаціях у психолога картина вимальовується дещо інша. Більшість чоловіків скаржаться, що вони стомилися від роботи. Вони вважають, що роблять багато, аби забезпечити сім'ю фінансово і дати їй можливість жити так, як вона на це заслуговує. Я дізнаюся про їх численні проблеми. Чоловіки намагаються справляти враження хоробрих, упевнених, однак за бадьорим зовнішнім поведженням криються спроби тримати голову вище води, аби не захлинутися. Я зустрічаю все більше й більше чоловіків, котрі зізнаються, що працюють на межі можливостей.

У більшості подружніх пар існує мовчазна домовленість. Чоловік очікує, що дружина полегшить його життя, готуючи страви, займаючись пранням та прасуванням, ведучи домашнє господарство та виховуючи дітей. Наскільки успішно жінка надає цей вид домашньої підтримки чоловікові, настільки йому приємно забезпечувати сім'ю матеріально.

Я усвідомлюю, що хтось, читаючи ці рядки, зітхне й подумає: та чи ми живемо в ХІХ сторіччі? Заспокойтеся, друзі, я добре розумію, що нині майже кожна жінка змушена працю-

вати повний робочий день, що більшість чоловіків неспроможні, як би вони не старалися, забезпечити повністю сімейний бюджет. І все-таки, незважаючи на це, потреби чоловіка та жінки лишаються тими ж, що і в час появи на світ Адама та Єви.

Сучасна жінка, відпрацювавши день, приходиться додому смертельно стомлена, а чоловік очікує, що вона приготує вечерю, вимие посуд, випрасує білизну і буде розважати дітей. Він нерідко поводить себе демонстративно, незважаючи на те, що здоровий глузд підказує йому, що дружина фізично не спроможна всього цього зробити. Він, як чоловік, робить перший крок і пропонує дружині свою допомогу у веденні домашнього господарства та вихованні дітей, однак потреба його, а вона від розуму абсолютно не залежить, залишається не задовільнена. Через це у подружніх стосунках часто виникає напруження і можливі навіть спалахи роздратування та гніву.

Розподіл праці в сім'ї

Незважаючи на те, що потреба чоловіка в домашній підтримці є вищою певних труднощів для всіх дружин, а особливо для тих, хто працює, я бачу вирішення проблеми у правильному розподілі домашньої роботи. Пам'ятайте: потреба в домашній підтримці не означає, що чоловік хоче бути

таким ото безнадійним лідарем. Часто чоловіки кажуть мені, що шлюб зробив їхнє життя багатим і приємнішим. Чому ж потреба у домашній підтримці кінцево-кінцем виходить на перше місце і викликає напруження в стосунках? Найчастіше це пов'язано з появою дітей. Коли з'являються діти, вони вимагають значного піклування, водночас і більших грошових витрат. Чоловіки починають клопотатися про те, аби більше заробити та зміцнити своє становище на роботі. Тому вони починають ухилятися від своєї роботи вдома. Коли ж дружина працює, то в неї проявляється те ж саме. Якщо конфлікти подібного роду не вдається владнати і суперечки мають постійний характер, сімейний зв'язок починає слабнути.

Кожній сім'ї необхідно впровадити в життя справедливий розподіл домашніх обов'язків. Треба разом зробити ретельний облік усіх домашніх справ і домовитись, хто що постійно буде робити. Я вивчив досвід багатьох подружніх пар і бачу, що такий чіткий розподіл домашніх обов'язків, закріплення за чоловіком та дружиною чітко окреслених функцій дає дуже хороші наслідки. ■

«Мудра жінка будує свій дім, а буздумна своєю рукою руйнує його». Пр.14:1

ЖІНКА НАРОДЖУЄ ДИТИНУ...

Редакція отримує чимало подібних листів. У них біль. У них мука. У них безвихідь. З одного боку, діти є благословінням для батьків. З другого, у надто великих сім'ях часто виникають такі труднощі, які зводять нанівець усю батьківську радість. Ми могли б відкласти ці листи, як мовиться, «у довгий ящик», могли б мовчки пройти повз що болочу проблему, не ризикуючи викликати невдоволення в церквах розмовами про подібні речі, але тоді той біль так і залишився б у глибині багатьох натруджених сердець. Щире бажання послужити нашим братам та сестрам спонукає нас більше не оминати цю проблему. Редакція звертається до всіх, хто зацікавлений у питанні «планування» сім'ї, з проханням відгукнутися на шукані листи. Друзі, давайте разом, озброївшись Словом Божим, спробуємо розв'язати цей складний вузол.

Лист перший.

«Вітаю вас, дорогий брате Вікторе Пилиповичу, любов'ю Господа нашого Ісуса Христа! Отримала «Благовісник», за що щиро вдячна. Дуже цікавий журнал, будемо його перечитувати й давати іншим, лише надсилайте. В одному з номерів я читала, що коли в кого з читачів є які запитання, то їх можна задавати, і редакція даватиме відповідь. То як ви є редактор, я хочу задати Вам одне запитання, яке дуже мучить мене і, гадаю, не одну мене в наших церквах. Це запитання стосується народження дітей. Я є членом місцевої церкви християн віри євангельської, але в нашій церкві говорити на подібні теми якось не прийнято, а вважається, що треба народжувати дітей доти, доки дітонародження не припиниться саме по собі. Ніякого «планування», звичайно, бути не може.

Я не маю нічого проти того, щоб давати життя, я християнка і знаю, що потрібно народжувати дітей, нам за це буде нагорода на небі, але ж треба, щоб між ними був хоч якийсь проміжок часу! Щоб жінка могла відпочити, набратися сили після родів, підгодувати малу дитину грудьми. Коли жінки не вагітніли доти, доки годували грудьми, тепер же — ні. От і доводиться немовлят частувати різними штучними стравами-замінниками материнського молока. Хіба це добре для дитини? І де їх у наш час узяти тих заміників?

Оскільки в нашій церкві таке поняття, щоб планувати сім'ю — гріх, то й доводиться багатьом жінкам народжувати бодай не щороку. А це неймовірно тяжко. Коли ти ні духовно ні фізично не підготовлена до появи ще одного члена сім'ї, то діти з'являються небажаними, матері допускають ремствування, а це теж гріх...

Як же бути? Хотілося б почути міркування з цього приводу наших пасторів та євангелістів. Гадаю, це не тільки мене цікавить, а всі молоді сім'ї. Дайте відповідь на сторінках журналу.

Наведу вам один приклад із життя однієї моєї знайомої сім'ї. Віруюча жінка не могла народити і їй зробили кесарів розтин. Через рік вона знову потрапляє до пологового будинку й знову їй роблять розтин і попереджають подружжя: до нової вагітності мусить пройти не мен-

ше 2,5 років. Щоб як слід загоїлися шви. У протилежному разі при вагітності можуть бути розриви матки, що є великою загрозою для життя жінки. Лікарі просили чоловіка: пожалійте свою жінку, щоб вона не родила хоч кілька років, бо вже два рази порізана. Але ж ні. Через рік вона знову в пологовому будинку. Третій раз її ріжуть і під час операції вона помирає. Троє дітей лишилися сиротами. Невже була така Божья воля, щоб ця жінка лишила дітей і всі малесенькі?! Я в це не можу повірити. Господь дав людині розум, щоб вона ним користувалася. Горя б не сталося, коли б чоловік хоч трохи жалів свою дружину.

Ваш журнал єдиний, де я зустріла, що підіймаються такі складні питання сімейного життя. Повірте, мені дуже хочеться виконати Божу волю, але багато чого мені не зрозуміло. Дуже прошу, приділіть цьому питанню місце в вашому журналі. Наперед щиро дякую.

З повагою, ваша сестра в Господі. (Рівненська область).

Лист другий.

Мир вам! Звертається до вас ваша читачка. Дякую, що надіслали мені журнал, мені він сподобався, я би хотіла отримувати його постійно.

Тепер у мене є до вас запитання. Якщо ви не знаєте, як на нього відповісти, то хоч висловіть свою особисту точку зору. Йдеться про запобігання вагітності. У нашій церкві всі розуміють це питання по-різному, але керуючі брати кажуть, що це гріх. І якщо діти народжуються щороку, а буває навіть через 11 місяців, то брати кажуть, що на це воля Божья. Це дуже важко для жінки, особливо сільської, вся домашня праця лежить на ній, та й діти не можуть бути доглянуті нормально. Дитину треба виховати, вивчити, а на це часу нема — я думаю, що ви розумієте.

Хочу написати про себе. Мені 27 років, у мене вже троє дітей. Лікарі забороняють мені надалі родити, у мене хворі нирки і варікозне розширення вен на ногах. Вагітність проходить дуже важко. То що мені робити? У Біблії не знаходжу конкретних порад. Якщо запобігання то є справді гріх, то я готова не грішити, чого б це мені не було варте. А якщо не гріх? Тоді я марно й нерозумно ризикую моїм життям?

Лікарі радять, аби жінка після родів робила перерву у 2-3 роки, але ми їх не слухаємо. То навіщо нам тоді ходити до інших спеціалістів, скажімо, до зубного лікаря, коли зуб болить? Нехай болить, доки сам не перестане, бо на те є воля Божья. Так?

Дуже прошу, торкніться важливої теми у вашому журналі. З нетерпінням чекаю відповіді. Хай благословить Вас Господь!

Ніна С., Чернівецька обл.

Ми дали лише два листи з багатьох подібних, що їх отримує редакція «Благовісника». Дуже хотілося б почути думку читачів із приводу теми, яку підіймають цій сестрі. Нам цікаво було б послухати батьків, котрі мають десятеро й більше дітей — як їм велося при такому навантаженні і чи була така сім'я для них благословінням. Хотілося б почути міркування наших пасторів та провідних євангелістів щодо можливості (чи неможливості) запобігання вагітності. Раді будемо надрукувати будь-які думки, якщо вони обгрунтовані Словом Божим.

Ред.

ДИТЯЧИЙ КУТОЧОК

Цю легенду надіслала нам сім'я Сидоруків із села Світле, що на Волині. Хто придумав легенду — невідомо. Виникла вона десь у народі, серед простих людей, які любили Господа. Легенду розповідала Зінаїді Пилипівні Сидорук її мама, а мамі — її мама. Тепер Зінаїда Пилипівна розповідає цю красиву казку своїм дітям, а ми хочемо передати її вам, любі наші маленькі читачі.

ОСИКА ТА ВЕРБА

Коли народився Ісус Христос, Ірод зажадав знайти й убити немовля. Він послав свою охорону, аби вона відшукала святе дитя. Марія з сином утікали. Вона бігла, бачачи, що ось-ось її спіймають, бо сторожа вже натрапила на слід. Марія побачила осику. «Осику, рідненька, порятуй мене, сховай під свої густі віти!» Мати Божа підбігла до дерева, але воно гордо підняло гілля й затріпотіло, замахало галуззям, кличучи царську сторожу. Нічого не сказала Марія, лише змахнула з очей гірку сльозу та й побігла далі.

Аж ось річечка і верба росте крислата. «Вербонько, рідненька, порятуй мене!» Кинулася до верби втікачка. Верба низенько вклонилася їй усім своїм розкішним гіллям, опустила зелені коси до самої землі, пригорнула Марію й затулила її густою завісою.

Іродові охоронці пробігли мимо.

«Дякую тобі, вербонько люба, — сказала Мати Божа, пестячи руками лігядне пагіння верби. — Як ти допомогла мені в лиху годину, як ти віддала мені свою шану й любов, так нехай і тобі буде така ж любов та шана.»

З того часу верба й полюбилася людям. Її садять у найліпших місцях десь низенько до води, у чудових парках та біля осель. Осика ж є дерево, що не привертає жодної уваги. Про нього, може, ніхто ніколи й не згадав би, аби не оте листя, що завжди, в найтихішу погоду тремтить, ніби чимось налякане. Ось у що перетворилася гордість осики! Немає вона спокою ні на мить і не матиме, скільки й віку її.

Восьмирічна Тетянка часто допомагала мамі: поливала квіти, бігала до крамниці за хлібом, прибирала в хаті, але от на копітку працю, що вимагала терпіння та тривалої зосередженості, у неї не доставало сили.

Якось Тетянка сиділа в садку й шила для своєї улюбленої ляльки платтячка, але раптом уколола голкою палець і з досади кинула шитво. Після обіду вона знову взялася за цю справу, але стібки виходили нерівні, голка не слухала пальців, нитка закручувалась кільцями, а потім взагалі — зав'язалась вузлом. Щоб розплутати її, треба було мати чимале терпіння, але його якраз Тетянка і не мала. Дівчинка злилася на ляльку, на голку, на плаття, нарешті не витримала, жбурнула ляльчине вбрання у траву й заплакала.

Через деякий час, трішки заспокоївшись, Тетянка витерла очі від сліз, і погляд її впав на павучка, який, снуючи між двома гілками, старанно плів свою павутину. В той час, як Тетянка його розглядала, подув вітерець, з дерева упав пожовклий листок, зачепив сріблясте мереживо і вся павучкова робота зникла, мов її й не було. Дивовижне плетиво геть чисто було розірване. Наляканий павучок сховався за стовбуром, перекавав небезпеку, а потім повернувся і знову взявся до роботи. Його рухи були надзви-

чайно точні і вправні. Дуже швидко замість розірваного мережива стало з'являтися ще красивіше.

Тетянка була вражена. Поміркувавши над тим, що вона побачила, дівчинка дістала ляльчине платтячко і взялася розплутувати заплутану нитку.

Олена Тишак

Джерело на Голгофі

Заспівало серце -
Пташка на долоні,
Приношу відерце,
Ставику на ослоні.

Хто із подорожніх
В дім мій завітає,
То нап'ється кожний,
Господа згадає.

А як хоче знати,
Воду де беру,
На Голгофу брата
Чи сестру веду.

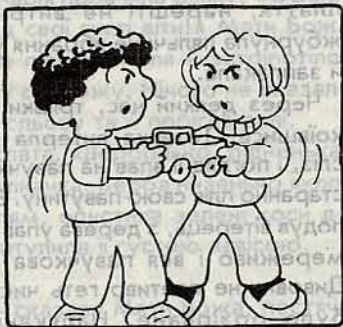
Джерело там б'ється
І блакить сія,
Прий же, спрагле серце,
Та вода — твоя.

ТЕРПЛЯЧИЙ ПАВУЧОК

Через деякий час, коли павучок, дбайливо оглянувши свою мережану сіточку, щось там ще підправив і задоволено присів у куточку відпочити, скінчила роботу й Тетянка.

Улюблена лялька отримала в подарунок чудове плаття. Але більше за неї була задоволена сама Тетянка. Як ви, діти, гадаєте, чому?

Навіть після того, як ти в молитвах своїх звернувся до Ісуса і попросив Його увійти у твоє серце і жити в ньому, ти інколи робиш невірні вчинки. В таких випадках ти мусиш просити у Ісуса прощення за твої неправильні вчинки й виправлятися. Пропонуємо тобі історію, що трапилася з двома товаришами. Ни жаль, ми переплутали малюнки місцями. Чи не міг би ти, друже, допомогти нам відновити правильну послідовність подій? Отже, розберися гарненько в цій історії й постав у квадратики під картинками відповідні цифри.

МОЛІТЬСЯ ЗА УКРАЇНУ!

За часів радянської влади безробіття, як явище суспільного життя, не визнавали за таке, що має об'єктивні передумови, а звідси й насправді існує. Тому було навіть уведено як правову норму примусове залучення до праці осіб, котрі зі своєї волі перебували поза сферою зайнятості. В Україні така ситуація протрималася до березня 1994 року, коли був прийнятий закон «Про зайнятість населення».

Цей закон «легалізував» безробіття та затвердив низку пов'язаних із цим положень, зокрема заборону примусової праці, право добровільної праці та вільного вибору виду діяльності, зобов'язання держави в наданні фінансової допомоги та допомоги у працевлаштуванні окремим групам населення, наприклад, інвалідам тощо.

На основі цього Закону 10 липня 1991 року в Україні було зареєстровано першого безробітного. З того часу приблизно 470 тисяч наших співвітчизників отримували статус безробітного (а деякі навіть неодноразово). За статистикою на кінець 1991 року безробітних в Україні налічувалося 7031 душ, на кінець 1993 року — 83889 душ, на кінець 1995 року — 84596.

Серед безробітних стало переважають жінки — 70% (дані на 1.04.95), особи з вищою освітою — 38,2%, велика і поступово зростаюча частка молоді — 36,6%.

Рівень безробіття неоднаковий у різних регіонах країни; він коливається від 0,04% (рівень безробіття розраховується як частка у загальній чисельності економічно активного населення працездатного віку, що складає в Україні 29 мільйонів) у Києві (0,24%, у Полтавській області, 0,27% у Сумській) до 1,02% у Волинській та 1,21 у І-Франківській областях.

Помітним є зростання застійної форми безробіття, тобто збільшення терміну незайнятості. Якщо цей термін усередньому по країні в 1993 році складав 17,5 тижня, то в 1995 - 20 тижнів.

Справжньою бідою для нас є приховане безробіття, яке має гігантські масштаби, але важко піддається статистичному обліку. Це коли люди рахуються на роботі, але зарплату отримують вряди-годи, або в таких розмірах, які аж ніяк не забезпечують нормального існування. Йдеться про фактичну незайнятість мільйонів людей, які не мають відповідного статусу безробітних, отже й гарантії соціального захисту. Серед галузей

БЕЗРОБІТТЯ В УКРАЇНІ

АНАЛІЗ СТАТИСТИЧНИХ
ДАНИХ ЗА ОСТАННІ РОКИ

ше терплять від прихованого безробіття: легка промисловість (87% робітників), машинобудування (67,2%), кольорова металургія (57,4%), будівництво (39,4%), транспорт (33,1%). Серед регіонів за прихованим безробіттям переважають Тернопільська (3,4%), Житомирська (2,1%), Луганська (2,1%) області.

Напруга на ринку праці з року в рік зростає, що зокрема визначається обмеженою потребою народного господарства у працівниках: на кожного громадянина, який перебував на обліку, припадало в цілому 0,8 робочого місця. Серед областей забезпеченість робочими місцями коливалася від 8,5 од. у Київській та Херсонській до 0,35 у Чернігівській та 1,2 у Вінницькій областях. Найкритичніша ситуація у західному регіоні: на кожного, хто перебуває на обліку, припадає від 0,02 місця у Львівській до 0,4 у Чернівецькій областях. Кількість вакансій для безробітних службовців складала 0,09 одиниць, тобто роботи для службовців практично немає.

Разом з тим безробіття існує в умовах наявності вільних робочих місць. Це свідчить про те, що населення, хоча в цілому й зацікавлено у плідному використанні свого трудового потенціалу, але все-таки не встигає за змінами в територіальній та професійній структурах попиту народногосподарського комплексу на робочу силу. Одна з причин такого становища вбачається в поки що психологічній невідповідності більшості населення до територіальної та соціальної мобільності — з одного боку, і затримці відповідного удосконалення системи підготовки та перепідготовки кадрів — з іншого. Головною ж, очевидно, є та обставина, що навіть офіційна зайнятість за нинішніх умов не гарантує достатнього доходу, і тому значні контингенти населення надають перевагу нерегламентованій законом діяльності.

Ніна Воронюк

А ЗОЗУЛЯ РАХУЄ РОКИ

Якось я до землі говорила:
Чуєш, нене старенька, мене?
Вже розтрачена вся твоя сила
І остаток життя промайне.

Чорноземні ґрунти і породи
Позмивали кислотні дощі,
Не ростуть огірки на городі,
У садку не літають хрущі.

Заросли очеретом озера,
Помілили річки і ставки,
Зник лелека з людської оселі,
А зозуля рахує роки...

Оборони, омони, загони
Братовбивство криваве вершав,
Втікачі в поїзди на перони
Відчайдушно у безвість спішать.

У диявола чорна корона,
Гострі зуби, міцні кулаки.
То ж як зерна єдиного грона
Будьмо разом, брати-земляки.

Почуттям однієї родини,
Що приходу Господаря жде;
Доживем до останньої днини,
А Господь уже скоро прийде.

Безробіття є невід'ємним атрибутом ринкової економіки. У розвинутих країнах суспільні інституції, що їх ми поки що майже не маємо, міцно утримують важелі керування процесом функціонування ринку праці, перш за все захищаючи широкі верстви населення від масового безробіття та його негативних наслідків. Нині в нашій країні нагальною вирішення потребують наступні проблеми:

1. Зменшення вимушеної неповної зайнятості та забезпечення соціального захисту тих, хто буде охоплений цією формою прихованого безробіття.

2. Адміністративно-правове сприяння зменшенню нерегламентованої зайнятості.

До цього можна ще додати низку інших заходів щодо гуманізації характеру ринкових відносин у сфері зайнятості, але до цього слід додати, що будь-які державні заходи аж ніяк не повинні применшувати індивідуальних зусиль кожного у напрямку працевлаштування та особистої відповідальності кожної особи за власну долю.

Ернст Модерзон

ЗАМОВЛЯННЯ БОРОДАВОК

Читаючи Слово Божє, ми переконуємося, настільки страхітливий є світ темної сили, і настільки широко розповсюджені гріхи з цєю пов'язані. А коли звертаємо погляд у наше оточення, то бачимо, як багато з нас незрозуміло людям у цьому питанні.

Найчастіше чаклуни допомагають звільнитися від бородавок. Наведу кілька прикладів, як це робиться в різних кінцях землі. В листі з Гамбурга одна жінка писала: «У мене на правій руці було дуже багато бородавок. Наша служниця сказала, що вона їх виведе, коли отримає доступ до трупа. І дійсно, бородавки зникли, коли я почала діяти за її вказівками». В листі з Дармштадта пишуть: «Ще у віці 11-12 років у

мене на лівій руці було дуже багато бородавок. Ми всілякими способами намагалися видалити їх, але все було марно. Тоді мені порадили, звернутися до однієї старої жінки, і ми з сестрою пішли туди. Ця жінка взяла нитку, зав'язала її петельками і, промовляючи якісь незрозумілі слова, наділа по петельці на кожну бородавку. Потім сказала нам, що під час похорону вона цю нитку з петельками кине в могилу і бородавки зникнуть. Так і сталося». А ось лист із Вестфалії: «У 12-річного хлопчика на обох руках було багато бородавок. Нещодавно він заходив до мене і я помітив, що руки в нього чисті. На запитання, як він звільнився від них, хлопчик розповів таке: «Одна знайома дівчинка сказала, що треба взяти чорну пряжу й зав'язати стільки петель, скільки бородавок на руках, потім пряжу закопати під ринвою будинку. Я це зробив — і бородавок не стало».

Як мало тих, хто розуміє, що таке сатанинська спокуса! Такого висновку доходиш, читаючи бодай

оцього листа від завідуючої дитячим будинком у Шлезії: «У 14-річного хлопчика обидві руки були вкриті бородавками. Випробували всі засоби, щоб їх позбутися, та ніщо не допомагало. І тут мати нашого пастора таємно навчила дитину, як можна звільнитися від бородавок. Під час нового (молодого) місяця треба потерти рука об руку й сказати: «Що я бачу, нехай виросте, що я тру, нехай зникне. Отець і Син і Дух Святий». І попередила, щоб нікому не розповідав. Я би про це не дізнався, якби не помітила, що бородавки у хлопчика зникли. Запитувала, що він робив, та він не признався. Лише через деякий час мені все розповів».

У листі з Оберлаудитця пишуть: «Один Бог знає, скільки разів бабуся замовляла мене, яких тільки рецептів у неї не було! Однак володіння чарами щастя їй не дало. Вона не розуміла, чому в житті її так багато страждань і духовних і фізичних. Я вірила: якщо дещо сказати або зробити над ячменем на оці чи на над зубом, що болить, то ячмінь чи біль зникнуть. Так воно й було. Характерно, що це все роблять під час нового (молодого) місяця. Але тепер я можу засвідчити, що краще було б не звертатися до чаклунів, бо я не можу звільнитися від впливу місяця. Під час новомісяччя в мене зникає вся життєва радість, демони оточують і гнітять».

Одна жінка пише: «Два роки вже минуло з того часу, як я знайшла свого Спасителя, та у вірі зростати не можу. Вважаю, що це наслідки гріха чаклунства. В молодості зверталася до чаклунів, щоб видалити бородавки». Інша жінка теж надіслала листа, в якому повідомляла: «Я сама займалася чаклунством, ще й інших у те втягувала, просячи про-

кувати мені майбутнє. Для цього постійно вживалося ім'я Святої Трійці та накладалося так зване хресне знамення. У мене на пальцях було багато бородавок. Для їх видалення я використовувала молитву «Отче наш». Скільки було бородавок, стільки петель і зав'язувала. Прочитавши молитву «Отче наш», нитку закопувала під порогом. В однієї дівчини було багато бородавок на руці. Їй сказали, що треба взяти довгий шпагат, зав'язати багато петель і під час похорону протягнути цей шпагат через дорогу, щоб процесія пройшла по ньому. Дівчина так і зробила і таким чином звільнилася від бородавок».

До якого висновку можна дійти після всіх цих свідчень? По-перше, стає зрозуміло, настільки є поширений цей гріх. По-друге, в усіх кінцях землі це вміють робити. По-третє, як поміж бідними, так і поміж багатими можна знайти таких, хто цим займається. І майже повсюдно застосовується молитва «Отче наш» чи ім'я Боже. При всьому тому і ті, хто чаклує, і ті, що користуються послугами чаклунів, одно-стайно говорять: «Тут нічого поганого немає, адже ми кличемо ім'я Боже».

Друзі мої, бережіться! То не молитва! Свята молитва «Отче наш» промовляється заговірниками, як формула заклинання. А під іменем Бога вони ховають гріх чаклунства.

Про те, що тут немає нічого пов'язаного з Богом свідчать ті химерні дії, з допомогою яких чаклуни звільнюють. Зав'язують на нитках вузлики або петлі за кількістю бородавок на тілі, потім нитку перетягують через дорогу, щоб пройшла по ній жалобна процесія, або кидають у могилу, або закопують у землю. Хіба може таке бути від Бога? Ніколи! І

ХТО МОЖЕ БУТИ ПРОТИ НАС?

КРІЗЬ ВОГОНЬ

Все життя

Господь тримав
Свою руку над
Думитру. Він
пройшов через
полум'я і не був
спалений.

**Думитру
Дудуман**

Одного разу Бог послав Думитру в далеку церкву. Неймовірно втомлений поїздкою увійшов він до храму Божого й сів на задній лаві, щоб хоч трішки передізнати. Розбудило його голосне «Алилуя!» Люди молилися, а пастор місцевий, водимий Духом Святим, шукав очима людину, яку прислав Бог. Підійшов до Думитру й сказав: «Ще ти. Ходімо на катедру». Ніколи в житті не доводилося Дудуманові бачити такої сильної молитви: хиталась будівля, а полум'я високою у два метри шугало над нею. Нехристияни бігли з відрами гасити пожежу. Але нічого не згоріло в тому полум'ї. То був небесний вогонь Духа Святого. Ось молода жінка підхоплюється силою Божою й ніжно переноситься в повітрі до катедри. Була вона німою дочкою пастора. Церква постилася й молилася впродовж 40 днів за її зцілення. Бог відповів на їх благання.

Ще не закінчилася молитва, як Дудуман почув голос: «Тікай, Думитру, поліція йде по тебе». Скоро він знаходився вже в хаті матері шістьох малих дітей. Сестра Ліда мала останню стадію раку. Вона лежала на ліжку майже нерухомо і ледве могла ворухити губами.

потім це мовчання, що його мусять дотримуватися всі, хто звертається до чаклунів. Дійство чиниться під час нового (молодого) місяця. Всі ці речі незаперечно свідчать про те, що тут масмо справу не з Богом. Якби це були лише дурниці, то не було б ніяких наслідків. Та бородавки дійсно зникають. Ясно, що тут проявляється сила диявола і такі уздоровлення відбуваються через темну силу.

Багато хто, звичайно, цього не знає й не усвідомлює. Але є такі, що знають і свідомо грішать.

Мій старший брат розповідав, що йому доводилося водити свою старшу дочку до знахарів. Мати, «благословляючи» їх, сказала: «Від сатани чи від Бога, аби була допомога». Мені кричати хотілося, коли я почув таке. Серце здригається від жаху, коли пригадуєш ці слова. «Від сатани чи від Бога, аби була допомога». Багато хто дотримується такої думки. За будь-яку ціну, лише б допомогло. Немає для таких ніякого значення, що вони жорстоко ображають Бога, і тяжкий гріх кладуть на своє сумління. ■

Дух сумніву й зневіри володів нею. «Ти не віриш, то я вірю, що Бог уздоровить тебе!» — вигукнув Думитру. — В ім'я Ісуса Христа наказую тобі встати!» За кілька хвилин сестра вже стояла на колінах поряд із братом, славлячи Спасителя.

Не раз Дух Святий вказував на лжехристиян — агентів таємної поліції. Після викриття часто співробітники органів безпеки залишали свою роботу, гроші, успіх — усе, що було мерзотою в очах Бога, віддавали серця Господеві. А скільки разів рятував Христос своїх дітей від наглої смерті! Ось їде Дудуман поїздом із кількома валізами. А в них — Біблії. Ніч. Дорога нелегка. Раптом голос будить місіонера: «Вставай і виходи!» Нічого не усвідомлюючи, але звиклий користися голосу Бога, без вагання сходить він з поїзда (який чомусь зупинився). Тут же потяг рушає, а Думитру залишається посеред поля. Глупа ніч. Довго, довго блукав майже навпомацьки, доки угледів неясні вогні станції. Коли підійшов нарешті, то не повірив очам своїм. То горіли уламки розбитого поїзда, а з вагона, де він шойно їхав, zostалися лише друзки.

БІБЛІЯ ДЛЯ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ

Християни часто молилися й постились, щоб Біблію отримали спрагли. Святе Слово прибувало з Німеччини, Америки, Голландії. Поліція била тривогу. Вона зби-

лася з ніг, шукаючи джерела постачання Біблії і способи її розповсюдження. Чим більше влада прикладала зусиль на заборону, тим більше Бог захищав своїх людей. Багато примірників Біблії переправлялося до Радянського Союзу. Було радісно брати участь у цій справі, а також у російських богослужіннях, що проводилися в наметах чи просто неба, бо молитовні будинки закривалися або зрівнювалися з землею. Ніби круки, налітали кагебісти на такі зібрання, оточували вогнегасниками машинами. Крижана вода валила з ніг жінок, старих, дітей. Били всіх без винятку, хто попадав у поле зору пильних чекістів. Дискримінація червоним шулікою шугала по СРСР.

Біблії, Біблії, Біблії. Справа про їх розповсюдження продовжувала займати всі Дудуманові думки. То є великий ризик — брати участь у цій таємній місії. Але Бог охороняв. Багато раз місіонерів зупиняла поліція, перевіряла та нічого не знаходила, хоч машини були повнісінькі Біблій. В СРСР Слово Боже пересилалося всім церквам незалежно від конфесії. Давали всім, хто радий був тримати Слово Боже у руках.

Влада буквально полювала на Дудумана, але незаперечних доказів його діяльності знайти не могла. Зрідка таємна поліція просто хапала його, щоб побити, познущатися. Одного дня Думитру викликали в Дорогойський відділ внутрішніх справ. Перш ніж з'явитися туди, він пішов до

брата-християнина помолитися. Дух Святий сказав через нього: «Я був з тобою завжди, захищав. І тепер буду: врятую тебе. Не бійся. Я не дам упасти».

В поліції офіцери допитували Думитру. Він мовчав. «Ну, почекай, — пригрозив полковник з вусами, — ти мені все скажеш. Навіть і те, про що я й не питаю». Гвардійці кинули брата в брудну тюремну камеру. Темінь. Почувся якийсь шурхіт і щось ползло по ногах. Пацюки! Дудуман хапав і кидав їх на підлогу. Вони стрибали на спину, голову. Думитру заволав: «Боже, невже Ти даси вмерти мені такою смертю?» У відповідь спалахнуло яскраве світло і пролунав гучний голос. То був ангел із вогненною шаблею в руці: «Думитру, глянь на мене. Я — головний зверхник небесного війська. Бог почув твої молитви. Я вселю страх у серця тих, хто тебе ненавидить. Будеш звільнений. А тепер подивися вниз». На підлозі лежали побиті пацюки. Світло поступово згасло. Скоро гвардія зацікавилася тишею в камері. Полковник, побачивши нерухомих тварин, вигукнув: «О-о, всі мої діти мертві!»

СПРАВА ЖИТТЯ І СМЕРТИ

Ішов 1980 рік. Дудуман та його сім'я були вдома. Загавкав пес, з'явилася поліція. Страх охопив серця християн. П'ять офіцерів вийшли з авто. Один із них грубо тицьнув в обличчя пастора ордер на обшук. Господарів поставлено

до стіни обличчям. Шматувалися книги, летіло пір'я з подушок, ламалися меблі, музикальні інструменти, стояв суцільний хаос у помешканні — шукали Біблії. А книги тим часом були в сумках на велосипеді, їх не встигли розвантажити.

Варварство закінчилось. Поліція забралася геть. Сім'я впала на коліна, молилася, дякувала Всевишньому за Його спасіння. З'явився Ангел Божий: «Я прийшов сказати тобі, Думитру, щоб ти кріпився й довірився Господеві. Незабаром пройдеш через випробування й знування».

«Не бійся: Я буду з тобою. Я дам тобі перемогу. Будь обачним, нічого не розкривай своїм мучителям, про що б не питали, не признавайся. Довірся повністю: Ісус — твій Спаситель. Пам'ятай про кров, яку Він пролив за тебе та й за весь світ. У цьому твоє спасіння». А ці слова почув Думитру у своєму серці, вже переступаючи поріг поліційної дільниці містечка Сусеви. Полковник Войне шаленів. І ось уже всю свою лють він зганяє на християнинові. Б'є кулаками в обличчя, потім — ногами лежачого. Офіцер високого рангу знущався з людини, доки не втомився. На допомогу прибігли ще двоє. Триумф ненависті тривав. Непритомного Думитру кинули в цементову камеру, підлога якої була зроблена з металевих прутів, що поміж ними бігла крижана вода... Потім офіцери поліції «гріли» Дудумана:

ОДУЖАННЯ

підняли його на диби і били по ногах гумовими палицями, а по голові прикладами гвинтівок. Лопалася шкіра, кров заливала обличчя, ламалися ребра.

День за днем все це повторювалось. З'явилися думки про смерть. Раптом — світло! У кімнаті почувся могутній голос: «Тримайся! Будь сильним! Я прийшов допомогти тобі. Я — з тобою. Я — ангел, зверхник небесного війська. Мене послано захистити тебе і не дати страхом увійти в твоє серце. Знову потягнуть на муки. Нічого не говори і не підписуй.»

Екзекуції накочувалися хвилями. Що є людина, якщо вона стоїть на шляху Бога, на шляху війни зі своїм Творцем! Але полковник Перестенюк не мав страху Божого. Він ненавидів християн. Замучити чи вбити — то була його робота. Улюбленим заняттям на службі цього офіцера-комуніста було — доклати жертву на електричному стільці. «Не бійся, — сказав Ангел Думитру під час чергового приступу болю від електричного шоку, — Бог тебе не залишить. Пам'ятай про кров Христа. Владомощі будуть покарані.»

Наступного ранку вже інший, незнайомий полковник увійшов до камери Дудумана. «Ви — вільні, — сказав він. — Але, будь ласка, не просіть у Бога моєї смерті. Я нічого вам не зробив поганого. А мій попередник, полковник Перестенюк, вночі помер від гемороїдної кровотечі. На всіх напав страх...»

Багато друзів - християн молилися за Думитру та його сім'ю. Минуло три місяці. Весь цей час напівживий брат не підводився з ліжка. У хаті знову засяяло небесне світло. «Встань, Думитру, і ходи. Ти здоровий. Бог тебе вилікував. Ще будеш розповсюджувати Біблію, а через чотири роки 24 липня о 10 годині ранку ти залишиш Румунію назавжди».

Важко страждала дружина Марія: цукровий діабет, нервові розлади. Це заважало роботі на славу Божу. Нелегко було заспокоїти жінку. Піст і молитви, і Господь почув благання свого слуги. Знову християни могли читати Слово Боже по своїх домівках. Це Дудуман запрацював на повну силу, взявся за свою святу працю. Переслідування, перевірки... І все ж останні чотири роки було легше: Бог оберігав. За 15 років розіслано 300.000 Біблій, окрім Євангелії та іншої духовної літератури. Більша частина цих видань пішла за «залізну завісу» до Радянського Союзу.

Таємна поліція не знала втоми: нищпорила всюди, ловила, арештовувала, кидала до в'язниць. Агенти налітали вдень і вночі, перевертали все догори дном, забирали цілими сім'ями і виселяли в пустельні місця без їжі, води та одягу.

Вкотре вже Думитру викликають у поліцію. «Послухай, Дудумане, нам набридло панькатися з тобою. Вибирай: довічна тюрма, психлікарня чи виїзд із країни.

Румунії ти не потрібен. Буде краще для тебе, якщо приймеш нашу пропозицію виїхати в Америку. Доки не пізно».

Вони боялися його.

Думитру був розгублений. Думки роїлися й не давали спокою. Боляче кидати прекрасну рідну землю, на якій народився, виріс, окропив потом, слізьми та кров'ю. Тут — степ, ліс, гори, річка, рідне село, домівка, друзі, рідня. А там десь далеко — невідомість і туга. І знову піст і молитва. Дух Святий говорить через сестру Ферару: «Так каже Господь: твої ноги більше не ходитимуть по цій землі. Незабаром ти поїдеш у країну, в якій ніколи не був. Якщо навіть не захочеш, тебе примусять це зробити». Він мусив їхати. На те була воля Божа

ПОДОРОЖ У НЕВІДОМЕ

Підіймайся, Думитру! Настав день твого від'їзду — 24 липня 1984 року...

То була єдина сім'я на селі, що від'їжджала. Влада заборонила брати речі... Все, що придбали такою важкою працею, довелося кинути. Все життя, тисячі мозолів — за один день. Попрощалися із земляками, яких не сподівалися вже побачити.

На лстовищі вбогий багаж прискіпливо перевіряли. Румунські митники мали таку манеру: брутально поводитися з емігрантами навіть останні хвилини розлучення з батьківщиною.

Скоро літак приземлився в Римі. Дивно було бачити щасливі лиця італійців. У Румунії, здавалося, сама земля була пригнічена. А в Італії свята свобода відчувалася на кожному кроці... А ось уже Нью-Йорк. Потім — Каліфорнія, Фулerton. Пізно вночі сім'я румун лягла спати плачучи. Думитру побачив віщий сон.

Румунія. Прекрасний сад. Але Думитру не дозволяють увійти в нього — їхні права тепер в Америці. Раптом потемніло небо й почалося виверження вулкану. Вогненна лава наближалася, спалюючи на своєму шляху все живе. І тут вони побачили американський гелікоптер — він прилетів рятувати їх. Пілотував Ангел Божий. Уже перебуваючи високо над землею, він сказав: «Глянь униз, — Думитру подивився — румунська земля була вкрита безліччю танків та іншої військової техніки. — Послухай, — продовжував Ангел, — все це має відбутися. Ось чому Господь забрав тебе з Румунії. Щоб врятувати. Тепер твоєю новою справою буде допомагати своєму народові з нової домівки. Ось чому тебе послали в Америку. Кріпись. Довірся Богові повністю. Він не дасть тобі впасти».

Ось ми вже над Каліфорнією. Сан-Франціско. Сакраменто, Модесто, Лос-Анджелес, Фулerton. — Ангел продовжував: — Чи бачиш ти ці міста? Настане день, і кара впаде на мешканців цих міст за їхні гріхи. Беззаконня, що вони творять, досягли неба. Бог

пошле на них кару, як це Він зробив із Содомом та Гоморрою.

Російський уряд матиме повну інформацію про американські ракети. Росіяни володітимуть планом розміщення заводів по виготовленню зброї. В той час, коли американці віритимуть у мир і безпеку, росіяни проведуть тотальну атаку. Вони вже мають план. Росіяни проведуть грандіозну атаку одночасно з різних місць — Куби, Нікарагуа, Центральної Америки, Мексики і навіть із Персидської затоки. Вони давно б уже здійснили ці плани, але Бог не дозволяв їм. І все-таки настане день і Америку буде по-

карано вогнем за гріхи.

Не бійся. Чисті серцем не понесуть кари. Ті, хто не запламований гріхами, хто вірний і праведний, почують трубу Божу і голос Ангела Божого: «Вставайте!» Їм буде повідомлено, куди йти. Глянь. Бачиш ці прекрасні міста? Дві річки течуть через одне з них, а навколо іншого великий буйний ліс. Це твій притулок у час, коли біда спіткає Каліфорнію. Твоя сім'я й ті, що чують голос Бога, зрозуміють послання через звуки Божої труби».

(Закінчення в наступному номері)

ПРО ШО НАМ ПИШУТЬ ЧИТАЧІ?

Слово від редактора

Вітаю вас, друзі!

Сьогодні мені б хотілося дати відповіді на деякі ваші запитання. Зазначу: багато запитань повторюється і ми на них тим чи іншим чином відповідали. Радив би нашим постійним передплатникам старі журнали не пускати десь по руках назавжди, а тримати їх у своїх домашніх бібліотечках і час від часу переглядати знову. Трапляється, що ви прочитали якусь статтю не уважно, або вона не попала вам «під настрій». Буває ще: як мовиться, не доросли до розуміння поставлених там проблем, а проходить час і дивившись, ваше серце вже готове для посіву того зерна.

Наш часопис практично не втрачає свого значення із плином часу, як те трапляється зі світськими виданнями, оскільки ми стоїмо на Слові Божому, а Слово Боже є вічне й воно ніколи не застаріває.

Багато приходить запитань, пов'язаних із обрядовим служінням. Чи треба накладати «хресне знамення», чи можна молитися перед іконами, чи правильно, коли хрестять немовлят і тому подібне. Загалом, це запитання прості, хоча на них і не відповіси в кількох словах, і наші читачі могли б легко в них розібратися, звернувшись до пастора найближчої євангельської церкви. Я ж скажу лише одне: ні найкрасивіші обряди, ні найдосконаліше мистецтво, ні найпишніші архітектурні споруди та найдорожча їх оздоба

не можуть наблизити людину до Бога, а тим більше дати їй спасіння. Це є можливе тільки в живому спілкуванні з Господом, Який бачить кожне серце, де б воно не було — у найвіддаленішому селі, у найбіднішій хатині, знає його потреби, знає його радості й печалі і готовий допомогти кожній душі безпосередньо, якщо вона звертається до Нього у гарячій молитві. «Бог є любов» (1 Ін.4:16). А любов може зростати лише в сердечному спілкуванні. І тому між нами та Богом не повинно бути нічого штучного, нічого стороннього, у які б вишукані форми воно не зодягалось. Богові не потрібні ні гроші, ні свічки, ні поклони, бо «Бог є Дух, і ті, що поклоняються Йому, повинні поклонятися в дусі та в істині» (Ін. 4:24). В дусі та в істині...

Почитайте, друзі, «Дій Апостолів», подивіться, якою була церква Христова у перші десятиріччя після воскресіння Спасителя. Яка була сила, як діяв Дух Святий! Церква складалася переважно з людей простих, які академії не закінчували, але самовіддано любили свого Господа. Згодом, коли християнство здобуло офіційне визнання, до церкви прийшли «мудреці», котрі дуже швидко перетворили живу віру на предмет політики, торгівлі та мистецтва.

Богові потрібні наші ЧИСТІ й ЛЮБЛЯЧІ серця. І більше нічого.

Римма Миколаївна С. (Полтавська обл.) та інші читачі цікавляться, чи можна віруючим дивитися телевизор, читати світські газети, слухати радіо. Питання дійсно актуальні. Скажу відразу: більшість віруючих майже не дивляться телевизор, не читають світських газет, не слухають мирських передач по радіо. Гадаю, наші читачі розуміють, що гріховним є не сам телевизор чи радіоприймач, то є лише прилади, що їх людина використовує, як забажає, гріховним є те, що передають. Взагалі, я не вважаю за правильне вдаватися до якихось заборон. На мою думку, заборона лише підсилює інтерес до забороненого. Особливо яскраво це судження підтверджують діти, які не мають змоги удома дивитися свої мультики. До чого тільки не вдаються, аби обійти перешкоди, поставлені батьками.

Як же тоді бути, питаєте ви.

Поділюся своїм особистим досвідом. Після навернення досить довго дивився телевизор, читав газети і вважав це за цілковито нормальне явище. Слава Богу, Дух Святий трудився наді мною, і одного чудового дня я жахнувся, помітивши раптом, яку величезну владу мають наді мною телебачення та преса. Не встиг увечері переступити порогу квартири — мерщій включаю телевизор. То якась політична дискусія, то виступ якогось лідера, то цікаві новини. Почитати півгодини Біблію — часу нема, а газети переглянути — завжди час знаходиться. Пробивав узяти себе в руки, та де там! Місця собі не знаходжу. Якщо телевизор не бубонить, пуста у квартирі, нудьга. І тоді мені стало зрозуміло, хто мене так зв'язав.

Почав молитися: Господи, звільни від цих пут! Поступово мій палкий інтерес до «голубого вогника» почав згасати. І десь через півроку чи, може, трохи більше, взяв свого «друга» й переніс до комірчини. Там він

і досі стоїть, і я не відчуваю в ньому ані найменшої потреби.

Те саме і з газетами. Звичайно ж, час від часу переглядаю найпопулярніші світські видання, оскільки моя робота вимагає певної обізнаності у справах зовнішнього оточення, але це вже не пристрасть, а просто службовий обов'язок. «Усе мені дозволено, та не все корисне. Все мені дозволено, та ніщо не повинно володіти мною». (1 Кор. 6:12) Які чудові слова!

Вирішуючи для себе подібні питання, важливо мати мудрість та почуття МІРИ, що їх Господь дає всім «щедро і без докору» (Як. 1:5).

Чи не гріх християнам справляти поминки, робити «проводи», відмічати «дев'ять днів» та «сорок днів» після смерті близької людини? Є також різні інші «дні»: День жнив, День народження, День матері, День шахтаря та ін. Чи можемо ми, християни, брати участь у таких святкуваннях?

Мудрість, про яку ми щойно говорили, не завадить при вирішенні й цих питань. Хіба є що погане в тому, що зібралися близькі люди, родичі, аби згадати добрим словом свого померлого друга чи рідну людину, нехай це супроводжується навіть скромною трапезою? Нічого нема поганого. Але давайте подивимось правді у вічі, як насправді відбуваються в нас такі «спомини»? Часто люди після другої-третьої чарки вже не пам'ятають, з якого приводу вони тут зібралися: п'янство, лихослів'я, сварки, бруд. Саме тому віруючі, як правило, уникають подібних «міроприємств», аби не бути причасниками чужого гріха. «Що спільного між праведністю та беззаконням? Або що спільного між світлом і темрявою. Яка згода між Христом і веліаром? Або яка співучасть вірного з невірним?» (2 Кор. 6:14,15).

Гріхом є також будь-яка спроба нав'язати контакти із душею померлого. Часто такі спроби виглядають досить безневинно: там, де недавно сидів небіжчик, стілець лишають вільним, на столі ставлять порожню тарілку та чарку, кладуть ложку, ніби запрошуючи духа взяти участь у застіпті на його честь. Відвідуючи місця поховання, кладуть на могилу різні страви, лиють горілку й таке інше. Кожний розуміє, що все це померлому непотрібно, що поробиш, мовляв, такий звичай, але мало хто усвідомлює, що такі дії є умовним сигналом для приваблення нечистих духів.

Загалом же Євангеліє не забороняє відмічання різних «днів», якщо вони не пов'язані з ідолопоклонством, богопротивництвом, чаклунством, не штовхає людину до п'янства, об'їдання, до сварок та інших гріхів. «Нехай же ніхто не судить вас за їжу чи за пиття, чи за якесь свято...» (Кол. 2:16).

За довгу історію нашого народу чимало православних обрядів, що вони самі по собі хоч і не приносять жодної користі, але не є гріховні, увійшло у народний побут, його звичаї та традиції. При цьому вони дивовижним чином перемішалися зі звичаями та віруваннями ще дохристиянських часів. До того, як Україна-Русь прийняла Ісуса Христа, поганство (язычество – рос.) на наших землях квітло пишним цвітом, поклоніння різним духам та погнібним богам було надзвичайно розвинуте.

Нині, коли відроджується народ та його культура, відроджуються й ці зовні інколи надзвичайно красиві й привабливі обряди та звичаї. Віруючим людям, яким дано від Бога вміння розрізняти «зерно» й «кукіль», треба тактовно, з любов'ю пояснювати людям, де Боже, а де вороже. Ми повинні пояснювати, до яких наслідків може привести легковажність у духовних питаннях.

У зв'язку з цим хочу навести живий приклад. Ось уривок з листа Ганни Побережняк (Одеська обл.): «Я не належу до щасливих людей, хоч дитинство та юність були радісні, безхмарні і я ніколи не думала, що так може скластися моя доля. А почалося все після одруження.

В юності мене не обминали ворожки, а мені хоч і було лячно до тремтіння, та я від них не тікала. Одним словом, попала під вплив сатани через ворожіння. Почала хворіти. Медицина не допомагала. Пішла по допомогу до «бабок», екстрасенсів, була в Києві у білих біоенергетиків. Я чомусь вірю, що всі екстрасенси, то є люди від Бога, але більшість із них відійшла від слова і не використовує свої дари на службу Божу, тобто веде гріховне життя, тому й неспроможні вони допомагати, а лише переганяють хвороби з одного місця в інше. Як от і мені: на голову стало легше, а жовчиний та підшлункова почали боліти, й стало мені ще гірше, ніж було».

Ось така думка, що різні екстрасенси, астрологи, маги та й просто чаклуни є, загалом, від Бога, заводять чимало наших громадян прямо в лабета диявола. Він є надзвичайно хитрий і підступний дух і, бажаючи привабити людей, дуже вміло маскує свої отруйні «гостинці». Як? Загортаючи їх — ну звичайно ж! — в обгортки співчуття, доброти, любові.

Олег Бобко з Києва питає: «Можно християнину грати в карти или нет? Является ли это грехом? И где написано в Библии, что это грех (точное место)?»

Такого місця, Олегу, де було б написано, що грати в карти то є гріх, у Біблії немає, як немає конкретного місця, де забороняється курити цигарки чи вживати наркотики. Однак це аж ніяк не означає, що карти то є свята гра. Тут треба дивитися на плоди, бачити, куди кінець-кінцем може привести таке захоплення. Карти це ж не тільки «безневинний» «підкидний». Це, перш за все, величезні суми грошей, що перекачуються з кишені в кишеню у супроводі далеко не святих пристрастей, це чаклунство, гадання, ворожбитство. Гріх, гріх і гріх. «Тому вийдіть з-поміж них і відділіться, — каже Господь, — і не торкайтесь до нечистого, і Я прийму вас». (2 Кор. 6:16).

Регулярно надходять листи з проханням допомогти розібратися у складних міжконфесійних стосунках. Яка церква найправильніша? Чим відрізняються православні від баптистів, баптисти від адвентистів, адвентисти від свідків Єгови і так далі? Іванюк І. (Івано-Франківськ) поставив цілу низку запитань і хоче розібратися, хто ж такі є істинно віруючі. Всі ці запитання вимагають досить серйозного обґрунтування, тут не даси

УМЕРТИ ДЛЯ СЕБЕ

«А коли ми померли зі Христом, то віримо, що й жити будемо з Ним» (Рим. 6:8).

Існує десять ознак, за якими можна дізнатися, умерла людина для себе чи ні.

Ти вмер для себе, якщо:

- Без заздощів дивишся на успіхи іншого брата чи сестри на тій ділянці, на якій ти намагався досягти успіху, але не досяг.*
- Без злості дивишся на службове підвищення іншої особи, в той час, як тобі здається, що підвищення заслужив саме ти.*
- Без ворожості спостерігаєш за тим, як інший домагається й отримує те, чого завжди хотів ти.*
- Не відчуваєш гіркоти від того, що з тобою не розраховалися й твою працю не поцінував той, для кого ти старався.*
- Спокійно зносиш, коли людина, котру ти давно любив, якою був захоплений і якій довіряв, обманула тебе.*

відповідь у кількох словах — не даремно ж на них «спіткнулося» стільки людей. Ми б порадили п.Іванюкові звернутися до таких видань, як «Царство культов» У.Мартина та «Обманщики» Дж. Макдауела, де досить ґрунтовно розглянуто особливості найголовніших сучасних віровчень. Є ще один досить простий метод визначення сутності того чи іншого вчення. Існує кілька основоположних питань, на яких розходиться більшість конфесій. Обговоривши ці кілька питань із представником тої чи іншої церкви, ви досить легко зможете визначити, в істині вона чи ні.

1. Чи вважаєте ви, що у Біблії є якісь протиріччя, помилки, місця, що, так би мовити, застаріли, тобто торкаються лише тих давніх обставин або народних звичаїв, що панували в часи написання Слова Божого!

Якщо дадуть відповідь, що є такі місця, на них не треба опиратися, бо тепер інша епоха, інші умови і тому подібне, будьте обережні! Бо написано: «Все Писання натхненне Богом і корисне для повчання, для докору, для виправлення, для виховання в праведності, щоб Божа людина була досконала» (2 Тим. 3:16).

2. Чи визнаєте ви, що Ісус Христос є Богом! Якщо вам не дадуть чіткої й однозначної відповіді «Так», а почнуть говорити щось туманне й обтічне — стережіться! Бо написано: «Я і Отець — одно» (Ін. 10:30).

3. Чи вірите ви у спасіння, отримане нами через смерть Ісуса Христа!

Якщо ви не почуєте простої й зрозумілої позитивної відповіді, попрощайтеся з такими людьми назавжди. Бо написано: «Нема іншого імені під небом, даного людям, яким належало б спастися нам» (Дії 4:12).

Якщо ви на хоча б одне з цих запитань не отримаєте ясної відповіді, то вже немає сенсу з'ясувати, де є рай, чи святкувати суботу, хто такі оті 144 тисячі і так далі.

Найліпший спосіб вибору «своїєї» церкви, є передати цю справу в руки Божі. Просіть Господа, щоб привів вас у таку церкву, яку Він Сам вважає за найкращу. Пройде деякий час і Бог відповідь на ваші молитви. Ви СЕРЦЕМ відчуєте: оця церква — моя.

Хай же щастить вам, дорогі друзі і нехай Бог вас благословляє.

Г.Ред. «Благовісника» Віктор Котовський.

— Не сердися, коли тебе образили або тхось спритно скористався з твоїх можливостей.

— Не запалюючись жагою помсти, можеш вислухати на свою адресу образу, наклеп, глузування.

— Поблажливо можеш прийняти критику чи зауваження з боку брата або сестри, котрі духовно є менш зрілі за тебе.

— Без похвальби та гордоців можеш прийняти вдячність та похвалу за те, що Бог звершив через тебе для блага інших.

— Можеш любити й продовжувати прощати тих, хто відвернувся від тебе, хоча ти й пожертвував для них чимало енергії, часу та грошей.

Друзе мій, якщо ми не умремо для всього, що торкається себе — своїх прагнень, своїх поглядів, своїх бажань, своїх цілей — ми ніколи не виконаємо волі Божої у своєму житті і не потрапимо в те місце в Царстві Божому, яке нам приготовлено.

Абсолютно очевидно, що плотські вчинки не так важко відрізнити. Оскільки все в них пов'язано із собою: потакання своїм слабкостям, хвалькуватість, замилювання собою, переоцінка власних можливостей. Духовні ж учинки — то є життя з любов'ю та піклуванням про користь та благо інших, тому що той, хто любить Бога, не буде любострасним чи розбещеним. У кого є Божя радість, у того не буде ненависті, і він не стане причиною розбрату. Хто віднайшов спокій, не вчинить сварку. Хто терплячий, той не буде квапитись у гніві. У кого лагідний характер, той не матиме заздрості й не побажає майна свого ближнього. Хто переповнений доброти, той не буде корисливим. Хто відданий Богові й вірить Йому, той не стане звертатися до несправжніх богів, до чаклунства або користуватися окультними науками. Хто спокійний, поступливий, старанний, не буде чванливим, нахабним, сварливим. Хто має волю (здатність бути стриманим), той не стане пияком чи ненажерою.

Всі ці гріхи відкривають двері нашої істоти, яка є храмом Бога Живого, для демонів сатани, щоб вони викрали у нас правду, спокій та радість.

УРОК ТРЕТІЙ

ІСУС ХРИСТОС

Коли перші люди згрішили в саду Єдему (в раю), вони показали свою духовну незрілість. Пославши їх у довготривале вигнання, Бог не просто покарав людей за непослух, Він визначив їм шлях духовного визрівання. Кінцевий відтинок цього шляху — прихід на землю Сина Божого Ісуса Христа, який отримає перемогу над гріхом та смертю.

Ісус Христос був тим, кому належало принести людям прощення. Він прийшов, щоб відновити розірваний союз Бога з людьми.

Прочитайте вдумливо біблійні оповіді про Ісуса і поставайте зрозуміти, чому величезна кількість людей у світі вважає його найчудовішою особистістю з усіх, хто будь-коли жив на нашій планеті. Почитайте Євангелія від Матвія, Марка, Луки та Іоанна.

1. Хто є Ісус Христос?

Ісус Христос — однонароджений син Бога.

«Ти Син Мій улюблений, в Тобі Моє благовоління!» (Луки 3:22)

2. Для чого Бог послав Свого Сина на землю?

Бог послав Ісуса на землю для того, щоб разом із Ним ми отримали життя вічне.

«Бо так Бог полюбив світ, що віддав Сина Свого єдинородного, щоб кожен, віруючий у Нього, не загинув, а мав життя вічне» (Іоана 3:16).

3. Яким чином прийшов Ісус у наш світ?

Ісуса народила Діва Марія, благочестива цнотлива дівчина з містечка Назарет у Палестині.

«Ангел Гавриїл був посланий від Бога в місто Галілеї, що називається Назаретом, до діви. Ім'я діви — Марія.. І ангел увійшов до неї і сказав: «Радій, благодатна, Господь з тобою! І ось зачнеш ти в утробі, і народиш сина, і даси йому ім'я Ісус». (Луки 1:26-31).

4. Хто був справжнім батьком Ісуса Христа?

Ісус народився від Бога через непорочне зачаття Духом Святим.

«Народження ж Ісуса Христа сталося так. Коли матір Його Марію заручено з Йосипом, то перш ніж вони зійшлися, виявилось, що вона мала в утробі від Духа Святого». (Матвія 1:18)

5. Що робив Ісус, коли Він перебував на землі?

Ісус полорожував містами й селами Ізраїлю, вчив і проповідував, уздоровлював хворих, виганяв демонів, прощав гріхи.

«А Ісус ходив по всіх містах та селах, навчаючи в синагогах їхніх, проповідуючи Євангеліє Царства, зціляючи всяку недугу і всяку неміч у людях» (Матвія 9:35).

6. Як сприймали люди вчення та ті чудеса, що їх творив Ісус?

Безліч людей приходила в захоплення й починала вірити Йому.

«... багато увірували в ім'я Його, бачивши чудеса, які Він творив» (Іоана 2:23).

7. Чи всі, хто бачив чудеса й слухав Його проповіді, вірили Йому?

Ні. Ісуса не прийняло офіційне духовне керівництво Ізраїлю. Ісуса було заарештовано, звинувачено у богопротивництві й передано римському правителю Пилату. Пилат віддав Ісуса на страту.

«Первосвященники й старійшини народу зібрали нараду проти Ісуса, щоб видати Його на смерть. І, взявши Його,

повели і видали Його Понтію Пилатові, правителеві». (Матвія 27:1,2).

8. Як помер Ісус?

Римські легіонери насміхалися над Ним і мучили Його, а потім розп'яли на хресті на околиці міста Єрусалима.

«Воїни... одягли Його в багряницю та, сплівши вінок із тернини, поклали на Нього. І били Його по голові тростиною, плювали на Нього і, падаючи на коліна, кланялися Йому. І коли назнущалися над Ним, зняли з Нього багряницю, наділи на Нього одягу Його і повели, щоб розп'яти Його» (Марка 15:16-20).

ВЧЕННЯ ІСУСА ХРИСТА

Протягом віків ніхто не зміг так доступно роз'яснити норму поведінки людей, як це зробив Ісус. Його вчення дає змогу людству бути дійсно щасливим та досконалим, бо воно йде від Бога — нашого Отця. «І один з них, закованик, спокуюшачи Його, запитав, кажучи: «Учителю, яка найбільша заповідь у Законі?» Ісус відповів Йому: «Люби Господа Бога твого всім серцем твоїм і всією душею твоєю, і всім розумом твоїм». Це є перша і найбільша заповідь. Друга ж подібна до неї: «Люби ближнього твого, як самого себе.» На цих двох заповідях утверджується весь Закон і пророки» (Мт.22:34).

«Так Бог полюбив світ, що віддав Сина Свого Єдинородного, щоб кожен, віруючий у Нього, не загинув, а мав життя вічне.» (Ів.3:16)

Провідним словом вчення Ісуса Христа є любов. Бог — це любов. Бог любить людину. В Ісусі Бог показав людині, що коли вона любить свого Творця і свого ближнього, вона дійсно буде жити пловноцінним життям.

Яким чудовим і щасливим був би цей світ, якби всіма вчинками керувала любов до Господа і до ближнього свого! Любов є простим та дієвим рішенням усіх людських проблем.

НАШІ ОГОЛОШЕННЯ

Мені 15 років. Я дуже хотіла б отримати підтримку від віруючих друзів. Благала у Господа, щоб Він мені допоміг любити Його усім серцем своїм, але, мабуть, у мене немає віри, я не відчуваю у молитві тієї радості, яку відчувала раніше. Багато й інших духовних проблем. Я вірю, що листування з віруючими допоможуть мені. Хочу разом вчитися, разом молитися, разом прославляти Бога.

**315240 Полтавська обл. Кобеляцький р-н,
с. Котовське, Коврижник Тетяні.**

Я желаю переписываться с христианами веры евангельской моего возраста (18 лет). В нашей сельской церкви молодежи нет. Я очень хочу иметь общение со сверстниками, хочу знать, что они испытывают в своей жизни, какие проблемы и трудности встречаются им на пути.

**322985, Дніпропетровська обл., Томаківський р-н,
с. Вищетарасівка, Леніна 34, Степанюк Олегу.**

Очень прошу вас, если возможно, опубликовать мой адрес в журнале. В церкви я несу служение библиотекаря. Хочу поддерживать связь с библиотекарями других церквей и всеми желающими с целью обмена литературой а также информацией по ее приобретению. Вышлю всем желающим адреса миссий, распространяющих литературу. Хотела бы иметь друзей по переписке, мне 22 года.

341013, Полтава, а/я 1755 Товстолуч Тетяні

До уваги інвалідів!

Редакція «Благовісника» просить своїх читачів-інвалідів (тих, хто отримує журнал постійно) дати відповіді на наступні запитання:

1. Група інвалідності, діагноз. Скільки років на інвалідності?
2. Чи можете ви рухатись самостійно? Їздите в колясці? Лежите в ліжку?
3. Хто доглядає вас чи допомагає вам?
4. Ваші житлові умови, чи є у квартири (хаті) необхідні побутові зручності?
5. Розмір пенсії разом із доплатами та допомогою (якщо вона є) від різних благодійних організацій.
6. Чи є ви віруюча людина? Якщо так, то членом якої церкви ви себе вважаєте: православної, католицької, п'ятидесятників, баптистів, адвентистів, свідків Єгови і т.п.?
7. Якої допомоги ви потребуєте?

Ваша точна адреса (не забудьте індекс).

Відповіді на ці запитання надішліть, будь ласка, до редакції «Благовісника» (254123 Київ, Вітряні Гори 6-Б) з поміткою на конверті «Анкета інваліда».

НАРОДИВСЯ ЦАР ЦАРІВ

Слова і музика С. Бичковського

1. На-ро-дився в Вифле-є - мі Цар Ца - рів Бог відвідать світ з Е-де-му
2. Про наро-дження Христо-ве Ли - не спів. То хор ан-го-лів чу-до-во
3. Сла-ва Бо-го - ві на не - бі. Спо-кій вам. «Світе, Цар прийшов до тебе

за-хо-тів. Слово Бо - же тілом сталося На зем - лі, Не-бо і Зем-
за-дзве-нів. В небі зір - ка я-сно ся - є. Різдвя - на, про Різдво Хри-
з неба Сам. Хо-че Він спасти на - ро - ди Від гріхів, да - ру - ва - ти

ля з'єднались у хва - лі. При-ві-таймо, лю - - - ди, Всі Хри-
ста звіща - є Нам во - на. Приві-тай-мо, лю-ди, Всі Хри-
земним родам Кращих днів

ста, Хай же вас про-бу - - - дить Ніч свя-та. Щи-рі по-кло-
хай же вас пробудить Ніч свята

ніч - - - ня Прине - сить І Йо-му відни - ні Всі слу - жить.
Щи - рі по-кло-нін-ня при-несить

У християнському видавництві
«Світанкова Зоря» вийшла друком
книжка Дмитра Березюка

ЧИТАЮ ДУШУ МОВ КНИГУ

*Вже скоро тридцять років трудиться своїм
потужним даром на ниві Божій Березюк Дмитро
Харитонович. Вдень і вночі йдуть до нього люди.
Тисячі хворих уздоровив Господь через руки цієї
людини.*

*Головний редактор «Благовісника» відвідав
брата і взяв у нього інтерв'ю, короткі фрагменти
якого часопис уже подавав на своїх сторінках.
Розмова торкається широкого кола проблем
духовного життя: від методів боротьби із силами
зла до проблем шлюбу та побудови сім'ї. Кожний,
хто щиро прагне бути ближче до Господа, знайде
в роздумах Д.Березюка чимало цікавого й
корисного для свого духовного зростання.*

**Якщо ви хочете мати цю книжку в своїй
домашній бібліотеці, сповістіть про своє
бажання за такою адресою: 254123, м. Київ,
Вітряні Гори 6Б, «Благовісник».**

Оригінал-макет та друк видавництва «Світанкова Зоря».

✉ 266010, м.Рівне, вул. Старицького 50а,

☎ (0362) 26-28-71